

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΒΗΒΗΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ἐγκειμένον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας — Ἐγκύκλιος ἀρ. 30, ἀπὸ 11 Ἀπριλίου 1932 —
ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ὅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα τῆς Μέσης καὶ Στοιχειώδους Ἐκπαιδεύσεως.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ : Ἐτησίᾳ δραχμὲς 100. Ἐξά-
μηνι δραχ. 55. Τρίμηνι δραχ. 30.

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ : Ἐτησίᾳ φράγκα γαλλικὰ 60,
ἐξάμηνι 35 καὶ τρίμηνι 20.

ΑΜΕΡΙΚΗΣ : Ἐτησίᾳ δολλάρια 4, ἐξάμηνι 2
καὶ τρίμηνι 1.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρο-
μαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οὐοῦδήποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β'. — Τόμος 39ος

Ἀθῆναι 27 Αὐγούστου 1932

Ἔτος 54ον. — Ἀριθ. 39

ΒΑΣΙΛΟΠΟΥΛΟ ΚΑΙ ΖΗΤΙΑΝΟΠΟΥΛΟ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ MARK TWAIN

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενον —

Ὁ βασιλιάς εἶχε πετάξει τὰ κου-
ρέλια του καὶ φοροῦσε τώρα τὴν ἀλ-
λαξιά ποῦ τοῦ εἶχε ἀγοράσει ὁ Χέν-
δον ἀπὸ τὸν ἔμπορο τῆς Γέφυρας.

Πήγαιναν μὲ ἄργὸ τὸ βῆμα γιὰτι
ὁ Χένδον ἤθελε νὰ προφυλάξῃ τὸν
μικρὸ ἀπὸ κάθε υπερκόπωση. Εἶχε
τὴν ιδέα πὼς ὁ πολὺς δρόμος καὶ ἡ
ἀκαταστασία στὶς ὥρες τοῦ φαγητοῦ
καὶ τοῦ ὕπνου, δὲν θὰ ἔκαναν τίποτε
ἄλλο παρὰ νὰ μεγαλώσουν ἀ-
κόμη περισσότερο τὴν διανοη-
τικὴ διατάραξη τοῦ προστα-
τευομένου του. Ἀπεναντίας νό-
μιζε πὼς ἡ ἀνάπαυση καὶ ἡ
τακτικὴ ζωὴ θὰ ἐπιτάχυναν
τὴν ἀνάρρωσή του. Ὁ μεγαλύ-
τερος πόθος τῆς καρδιάς του ἦ-
ταν νὰ ἰδῇ τὸ θολωμένο μυα-
λουδάκι νὰ ξεκαθαρίξῃ καὶ τὴν
ἀρρωστημένη φαντασία νὰ ξε-
ναγυρίξῃ πίσω στὴν πραγματι-
κότητα. Γι' αὐτὸ τὸ λόγο ἀπο-
φάσισε νὰ πλησιάξῃ τὸ Χένδον
Χὼλλ κάνοντας σύντομες ἡμε-
ρήσιες πορεῖες καὶ πολὺν χρόνον
σταθμούς, ἀντὶ ν' ἀκολουθήσῃ
τὴν ἐνδόμυχη ἐπιθυμία του καὶ
νὰ τρέξῃ ὅσο γρηγορότερα μπο-
ροῦσε στὴν πατρίδα του καὶ
στοὺς δικούς του, ποὺ εἶχε τόσα
χρόνια νὰ τοὺς δῇ.

Ἀφοῦ προχώρησαν δέκα ἀγ-
γλικὰ μίλλια, ὁ βασιλιάς κι' ὁ
Χένδον ἔφθασαν σ' ἓνα μεγάλο
χωριὸ καὶ πέρασαν τὴ νύχτα σ'
ἓνα χάνι. Κατὰ τὴν ὥρα τοῦ
φαγητοῦ, ὁ Χένδον στεκόταν
ὀρθὸς πίσω ἀπὸ τὴν καρέκλα
τοῦ βασιλιά καὶ τὸν ὑπηρετοῦ-
σε· ὕστερα τὸν ἔγδυσε καὶ τὸν
ἔβαλε στὸ κρεβάτι νὰ κοιμηθῇ,

κι' ὁ ἴδιος ἔπεσε στὸ πάτωμα καί,
τυλιγμένος σὲ μιὰ κουβέρτα, κοιμήθη-
κε μπροστὰ στὴν πόρτα σὰ φρουρός.

Τὴν ἐπομένη καὶ τὴν τρίτη μέρα
ἐξακολούθησαν τὸ δρόμο τους, χω-
ρὶς νὰ βιάζονται καὶ διηγόνταν ὁ ἕ-
νας στὸν ἄλλον τίς περιπέτειες ποὺ
εἶχαν περάσει ἀπὸ τὴ στιγμὴ τοῦ
χωρισμοῦ τους. Ὁ Χένδον ἀφηγή-
θηκε τίς περιπλανήσεις του καὶ τίς
μάταιες ἐρευνές του γιὰ νὰ βρῇ τὸν

βασιλιά. Εἶπε πὼς ὁ ἔρμητης τὸν
περιτριγύριζε ἐπὶ μιὰ ὥρα μέσ' στὸ
δάσος καὶ πὼς στὸ τέλος τὸν ἔφερε
πίσω στὴν καλύβα, ὅταν εἶδε πὼς δὲν
μποροῦσε νὰ τὸν ξεφορτωθῇ. Σὰν ἔ-
φθασαν ἐκεῖ, πῆγε μέσα στὴν ἄλλη
κάμαρα καὶ γύρισε πίσω μὲ ἀλλαγ-
μένη ὄψη καὶ καταταραγμένο βλέμ-
μα, κι' εἶπε πὼς εἶχε τὴν ιδέα ὅτι
ἐντωμεταξὺ τὸ παιδί θὰ εἶχε γυρίσει
καὶ θὰ εἶχε πέσει νὰ κοιμηθῇ, μὰ
παρὰ τίς ἐλπίδες του ὁ μικρὸς δὲν
εἶχε φανεῖ ἀκόμη. Ὁ Χένδον περί-
μενε ὀλόκληρη τὴν ἡμέρα στὸ ἐρη-
μητήρι. Στὸ τέλος ἀπελπίστηκε πιά
πὼς τὸ παιδί θὰ γύριζε πίσω, καὶ
τράβηξε πάλι τὸ δρόμο του.

— Κι' ὁ γέρο-Ἀρχάγγελος
ἦταν στ' ἀλήθεια πολὺ στενο-
χωρημένος ποὺ δὲν γύριζε πί-
σω ἡ Μεγαλειότης σας, εἶπε ὁ
Χένδον. Αὐτὸ φαινόταν ἀπ' τὸ
πρόσωπό του.

— Ἐ καὶ βέβαια! Ὅσο γι'
αὐτὸ δὲν ἀμφιβάλλω! ἔκανε ὁ
βασιλιάς κι' ἐξιστόρησε τὰ πα-
θήματά του στὸ ἐρημητήρι.

Ὁ Χένδον κατασυγκινήθη-
κε ἀκούγοντας αὐτὴ τὴν ἱστο-
ρία καὶ μετάνιωσε ποὺ δὲν εἶ-
χε ξεπαστρέψει τὸν Ἀρχάγγε-
λο καὶ ποὺ δὲν μποροῦσε νὰ
γυρίσῃ τώρα πίσω γιὰ νὰ κάνῃ
αὐτὴ τὴν θεάρεστη πράξη.

Τὴν τελευταία ἡμέρα τοῦ
ταξιδιοῦ, ὁ Χένδον ἦταν εὐθυ-
μότατος. Μιλοῦσε διαρκῶς καὶ
διηγόταν στὸν βασιλιά γιὰ τὸ
γέρο-πατέρα του καὶ γιὰ τὸν ἀ-
δελφὸ του τὸν Ἀρθούρο, ἐκ-
θειάζοντάς του τὴν εὐγενικὴ
ψυχὴ τους καὶ τὴν καλὴ τους
καρδιά. Μιλοῦσε γιὰ τὴν Ἑδιθ
μὲ συγκίνηση καὶ ἀγάπη, καὶ
ἡ χαρὰ του γιὰ τὴν ἐπιστροφή
ἦταν τόσο μεγάλῃ, ὥστε ὡς καὶ
γιὰ τὸν ἀδελφὸ του τὸν μικρό-
τερο ἀκόμη μιλοῦσε μὲ συμπά-

«Αὐτὸ εἶναι τὸ χωριὸ μας, βασιλιά μου».
(Σελ. 458, στ. α'.)

θεια κι' ανεξικακία. Φανταζόταν την έντυπωση που θα έκανε ή επιστροφή του στο Χένδον Χώλλ, πόσο άπρόοπτη θα ήταν για όλους και πόση χαρά θα προκαλούσε.

Περνούσαν από μια περιοχή κατ'αφύτη, γεμάτη αγροικίες και μεγάλους δενδρόκηπους. Ο δρόμος περνούσε ανάμεσα σε καταπράσινα λιβάδια που έμοιαζαν με μια χλοερή θάλασσα. Τό άπόγευμα, ο Μιλς λοξοδρόμησε από το μεγάλο δρόμο και διευθύνθηκε προς ένα μικρό λόφο απ' όπου ή θέα ήταν ευρύτερη και θα ήταν δυνατό να ιδη από μακριά το πατρικό σπίτι, όπως είχε κάνει ο άσωτος υίός. Σάν έφτασαν στην κορυφή, κράτησε το άλογό του και φώναξε με χαροόμενη συγκίνηση:

— Αυτό είναι το χωριό μας, βασιλιά μου, και κοντά σ' αυτό βρίσκεται ο πύργος του πατέρα μου. Μπορείς απ' εδώ να ξεχωρίσεις τα δυο πυργάκια του. Τό δάσος που απλώνεται από πίσω είναι το πάρκο μας. Νά φτάσουμε, βασιλιά μου, και τότε θα έχης να βλέπης και να πορής. Φαντάσου ένα σπίτι μ' έδωμήντα κάμαρες και με είκοσιεφτά υπηρέτες! Μιά τέτοια κατοικία αξίζει, ξ, τί λές; Έμπρός όμως πάμε—δεν μπορώ πιά να κρατήσω την άνυπομονή μου.

Κατέβηκαν τό λόφο με καλπα σμό. Όσάόσο ήταν περασμένες οι τρεις τ' άπόγευμα όταν έφθασαν στο χωριό. Περνούσαν βιαστικοί απ' τους δρόμους κι' ο Χένδον έδειχνε στο βασιλιά όλα τ' αξιοθέατα.

— Νά ή έκκλησιά, Μεγαλειότατε, σκεπασμένη με κισσό, όπως και στα παλιά χρόνια. Νά και τό χάνι «τό Κόκκινο Λιοντάρι». Νά και τό παζάρι, νά και ή βρύση. Τίποτε δεν άλλαξε, τίποτε, παρά μονάχα οι άνθρωποι. Και μέσα σε δέκα χρόνια οι άνθρωποι αλλάζουν πολύ. Μερικοί μου φαίνονται σά γνωστοί, αλλά μένα δεν δείχνουν πώς με άναγνωρίζουν.

Έξακολουθούσε να φλυαρή χαρούμενος ως πού έφθασαν στην άκρη του χωριού. Έστερα έστριψαν έναν στενό και στριφογυριστό δρόμο και, αφού πέρασαν κάτω από μια μεγάλη πύλη, στολισμένη με μεγάλους θυρεούς σκαλισμένους επάνω στην πέτρα, μπήκαν σ' έναν ωραίο και περιποιημένο άνθόκηπο. Μπροστά τους ύψωνόταν ένας ωραίος άρχοντικός πύργος.

— Καλώς ήρισες στο Χένδον Χώλλ, βασιλιά μου! φώναξε ο Χένδον. Τί μεγάλη ήμέρα ή σημερινή! Ο πατέρας μου, ο άδελφός μου κι' ή λαίδη Έδιθ θα είναι τόσο ευτυχισμένοι για τό γυρισμό μου, πού μέσ' στην

πρώτη τους χαρά δε θάχουν νού παρ'ά μονάχα για μένα, και θα φανή ίσως στη Μεγαλειότητά σας πώς θα σάς δεχθούν ψυχρά. Μά να μη στενοχωρηθήτε γι' αυτό. Γιατί άμα τους πώ έγώ πώς είσατε ο προστατευμένος μου και πώς σάς αγαπώ σάν παιδί μου, τότε θα ιδήτε πώς γι' άγάπη του Μιλς Χένδον θα σάς άνοίξουν διάπλατη την άγκαλιά τους και θα σάς δείξουν τη μεγαλύτερη στοργή.

Ο Μιλς Χένδον στάθηκε μπροστά στη μεγάλη πόρτα της εισόδου, πήδησε από τό μουλάρι του, βοήθησε τό βασιλιά να ξεκαβαλλικήψη, κι' ύστερα, κρατώντας τον από τό χέρι, μπήκε τρέχοντας μέσα στο σπίτι. Πέρασαν από ένα μακρύ διάδρομο και βρέθηκαν σε μια ευρύχωρη αίθουσα. Ο Μιλς έβαλε με κάποια βία τόν βασιλιά να καθήση σε μια καρέκλα κι' ύστερα έτρεξε προς στο βάθος της σάλας. Έκει, μπροστά σ' ένα τραπέζι που ήταν τοποθετημένο κοντά στο άναμμένο τζάκι, καθόταν ένας πλουσιοντυμένος νέος, βυθισμένος στο γράψιμο.

— Άγκάλιασέ με, Χούγκ, φώναξε ο Χένδον, και πές πώς χάρησαι για την επιστροφή μου. Φώναξε και τόν πατέρα μας. Γιατί δεν θα καταλάβω πώς βρίσκομαι πίσω σπίτι μου, αν δεν φιλήσω τό χέρι του, δεν ιδω τό πρόσωπό του και δεν άκούσω τήν μιλιά του!

Ο Χούγκ όμως σηκώθηκε δλδρθός, δίχως να μπορέση να κρύψη για μία στιγμή την έκπληξή του, και κοίταξε τόν νεοφερμένο με μία ματιά γεμάτη προσβεβλημένη αξιοπρέπεια. Έστερα, είτε έπειδή άλλαξε τήν πρώτη γνώμη, είτε γι' άλλο λόγο, τόν παρατήρησε με κάποια περιέργεια άνακατεμένη με πραγματικό ή προσποιημένο οίκτο. Στο τέλος είπε με συγκάταβαση:

— Φαίνεται ότι τό μυαλό σου πάσχει, δυστυχισμένο ξένη. Πέρασε δίχως άλλο πολλά βάσανα και δυστυχίες σ' αυτόν τόν κόσμο. Αυτό τό δείχνουν φανερά και τό πρόσωπό σου και τί ρούχα σου. Για ποιόν με νομίζεις;

— Για ποιόν σε νομίζω; Και για ποιόν άλλον παρά γι' αυτόν πού είσαι; Για τόν Χούγκ Χένδον, άποκρίθηκε ζωηρά ο Μιλς.

Ο άλλος έξακολούθησε στόν ίδιο μαλακό τόνο:

— Κι' εσύ, ποιος λές πώς είσαι; — Ποιος λέω πώς είμαι έγώ; Θέλεις μήπως να πής πώς δεν άναγνωρίζεις τόν Μιλς Χένδον, τόν άδελφό σου;

Ο άλλος τόν κοίταξε από πάνω ως

κάτω με έκπληξη και φώναξε:

— Τι; Θέλεις να παίξης μαζί μου; Είναι ποτέ δυνατό να γυρίζουν πίσω οι νεκροί από τόν τάφο; Δοξασιμένο νάσαι τ' όνομα του Θεού, αν ήταν έτσι τό πράγμα, αν αυτός πού κλαίγαμε για πεθαμένον μās ξαναγύριζε ύστερα από τόσα χρόνια! Άχ, αυτό είναι πολύ ωραίο για να είναι αληθινό! Σε ίκετεύω, λυπήσου μας και μη μās παίξεις ένα τόσο άσχημο παιχνίδι! Έλα γρήγορα εδώ κοντά στο φως, για να μπορέσω να σε ιδω καλύτερα.

Έπιασε τόν Μιλς από τό χέρι, τόν τράβηξε κοντά στο παράθυρο και τόν κοίταξε έξεταστικά από την κορυφή ως τά νύχια. Τόν γύριζε απ' όλες τις μεριές, στεκόταν και τόν παρατήρησε πότε μακρύτερα και πότε κοντύτερα, ενώ ο άσωτος υίός γελοούσε απ' τήν χαρά του και άστειευόταν και κουνούσε τό κεφάλι του και του έλεγε:

— Κοίταξέ με, άδελφέ μου. κοίταξέ με καλά. Είμαι πάντα ο ίδιος. Κοίταξέ με όσο σου κάνει ευχαρίστηση, καλέ μου, αγαπημένο μου Χούγκ. Είμαι σ' αλήθεια ο Μιλς, ο παλιός σου Μιλς, ο χαμένος σου άδελφός. Άχ, τί ευτυχισμένη ήμέρα! Τό ήξερα πώς θάταν ευτυχισμένη αυτή ή ήμέρα. Δώσε μου τό χέρι σου. Έλα κοντά μου να σε φιλήσω! Δεν ξέρω τί κάνω από τη χαρά μου.

Θέλησε νάγκαλιάση τόν άδελφό του. Μά ο Χούγκ άπλωσε τό χέρι να τόν έμποδίση, έγειρε τό κεφάλι και είπε με συγκινημένη φωνή:

— Ο Θεός να με λυπηθή και να μου δώση τη δύναμη να ύποφέρω αυτή τη μεγάλη άπογοήτευση.

Ο Μιλς έμεινε τόσο έκπληκτος, πού τήν πρώτη στιγμή δεν έδρισκε λόγια να μιλήση. Έστερα όμως φώναξε:

— Για ποιά άπογοήτευση μιλάς; Δεν είμαι ο άδελφός σου;

Ο Χούγκ κούνησε με θλιμμένο ύφος τό κεφάλι του και είπε:

— Μακάρι να έλεγες τήν αλήθεια και να μπορούσαν άλλα μάτια να διακρίνουν τήν έμοιότητα πού μένει κρυμμένη απ' τά δικά μου. Μά, άχ! φοβάμαι πώς τό γραμμα ήταν αληθινό.

(Άκολουθεί) ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

ΜΙΚΡΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ

— Γιατί, τραγουδι μου μικρό, τόσο πολύ να σ' αγαπώ; τί κρύβεις μέσα σου; πές τί!

— Έναν κρυμμένο σου λυγμό, τόν πόνο σου τό θλιβερό, κι' όλόκληρή σου τήν ψυχή!

(Μίμηση απ' τό Γερμανικό)

ΒΑΣΟΥΛΑ Κ. ΜΠΟΥΡΝΙΑ

ΚΟΜΜΑΤΙΑ ΓΙΑ ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΑ ΚΟΡΙΤΣΙΑ

ΦΤΩΧΑ ΠΑΛΙΑ ΦΟΡΕΜΑΤΑΚΙΑ

(Άπό τό ήμερολόγιο της Δουλοϋς)

Σήμερα είναι μέρα «υποδοχής». Δηλαδή, άνασκουμπωμός και ξεθέωμα ως τό μεσημέρι, βούρτσας και ξεσκονόπανο. Τ' άπόγευμα, μανικιούρ, σαλόνι και τά ρέστα.

Ντυμένη τη μεγάλη μου για τήν περίσταση στολή, και μ' όλα τ' άρματά μου, ένα κομμάτι άσπρο — άσπιλο ακόμα — πανί, πλατύ σά δυο φορές ένα μαντήλι περασμένο στο βραχιολάκι του ρολογιού μου, νάμαι έτοιμη για δράση. Φυλάω, δίχως βιάση, νάρθη ή σειρά μου.

Η «μεγάλη μου στολή»! Ένα παλιό μου φόρεμα! Τί άλλο; Τό κοιτάζω μία στιγμή με συμπόνια... Έχουμε, βλέπεις, τόν άπαιτούμενο καιρό, Δουλού...

Φτωχό μου φορεματάκι! αλήθεια, πώς κατάντησε! Πρώτη φορά πού τό προσέχω... Θυμάμαι όταν τό πρωτοφόρεσα... Έ! γνώρισε μέρες δόξας κι' αυτό. Νά τις φέρνει τάχα κάπου κάπου στο νού του, στα σημερινά του χάλια;

Ήταν ένα γουστόζικο ρουχάκι, σ' άπόχρωση χλωμής πασχαλιάς, όλο σβελλάδα και φινέτα. Με κάμπουσες σουρωτές γραμμές από μπέζ νταντελίτσα στο λαιμό, τό ίδιο μπέζ μεγαλοπέταλα τριαντάφυλλα, ζωγραφισμένα ένα γύρω στην πλατύτατη ποδιά, και δίκαιες αξιώσεις κομφότητας και χάρης.

Ένα ρουχάκι «στόλ». Δικό μου δημιούργημα απ' τήν κορφή ως τά νύχια... Για τούτο τ' αγαπούσα, τ' αγαπούσα... Κι' έννοιωθα ξέχωρο καμάρι όταν τό τριγυρνούσα — έγώ αυτό, κι' αυτό έμένα — μέσα στόν κόσμο.

Μιά πυκνή σειρά κοράλινες φιλούταικες χαντρίτσες ύπογραμμίζανε γύρω-γύρω τό κάθε τριαντάφυλλο, τό κάθε πέταλό του. Με τό άλικο σπαρταριστό τους χρώμα ζωντανεύανε τη χλωμάδα του συνόλου. Και ρύθμιζε τό κάποιο βάρος τους τά λικνίσματα των πτυχών. Κι' έκανε μιάν υπέρτατη άρμονία τό περπάτημα.

Και μία γραμμή χοντρά κοράλια στο λαιμό... Έ, δεν ήτανε καθόλου άσχημο, σε βεβαιώ...

Καυμένο πασχαλόχρωμο φουστάκι! Πόσες γλυκές στιγμές δε σοϋ χρωστώ! Γιατί, όταν είμαι τυλιγμένη σ' ένα άριστοτεχνικό ρουχάκι πού μου άρέσει, πού τ' αγαπάω, νοιώθω, — πώς να τό πώ; — νοιώθω τήν ίδια ήδονική ευτυχία, τό ίδιο τρεμούλιασμα

κι' άπλωμα όλοκλήρου του είναι μου, όπως σάν έμπιστευτώ τόν έαυτό μου στην άγκαλιά της θάλασσας ή του φρεσκοκομμένου σε στίβα σιταριού με τη δυνατή μυρωδιά πού σοϋ φουσκώνει τά πλεμόνια.

Μά τώρα... Η πασχαλιά χλωμή άπόχρωση, χλώμιασε ακόμα περισσότερο. Τά τριαντάφυλλα ξεθάψανε, κι' οι δίπλες πέφτουν μαρμαίνες γύρω στο κορμί μου. Τό φαρφάχθε μέρα βαρειάς δουλειάς, κάθε πρωί «υποδοχής», και βιαζομαι πότε να τό βγάλω από πάνω μου...

Μά, νά! τί παράξενος μηχανισμός, αλήθεια, τ' ανθρώπινο μυαλό! Μιά στιγμή δα πρωτίτερα ήμουν θλιμμένη... τόσο θλιμμένη... Και τώ-

ρα, γελώ, γελώ σε μια καινούργια σκέψη, πού πήδησε αδιάκριτα στο νοϋ μου: Σκέφτηκα τό δρόμο πού άκολουθούν τά φορεματάκια μου, ίδιο κι' άπαράλαχτον όλα. Είναι κάτι σά «θητεία», να πούμε. Άστείο, ξ! Για σκέψου!... Άντις με τόν καιρό ν' άνεβαίνουν τους βαθμούς και τις τιμές, καθώς γίνεται στο στρατό, αυτά πέρνουν τ' αντίθετο άκριδώς μονοπάτι: κατεβαίνουν, κατεβαίνουν, κατεβαίνουν. κάθε μέρα κι' από ένα σκαλί. Όσο να φτάσουν, απ' τις δόξες του σαλονιού ή του περιπάτου, στο κάρρο του σκουπιδά. Έκτός αν στο μεταξύ γενούν ξεσκονόπανα...

Φτωχά παλιά φορεματάκια!...

ΜΑΓΙΑ ΔΡΟΣΟΥ

ΘΗΡΙΟΤΡΟΦΕΙΟ ΧΑΡΡΥ ΚΟΜΠΛΕΝ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

KZ'.

Οι κάτοικοι της έξοχης, όπου τριγύριζαν ελεύθερα τά ζώα του Θηριοτροφείου, είχαν μια καινούργια έκπληξη, όταν είδαν άξαφνα ένα ψαρευτικό καλάμι στόν άέρα, πού τό κρατούσε με τη μύτη ένα γουρουνάκι, και στην άλλη του άκρη είχε πιασμένη μια πάπια!

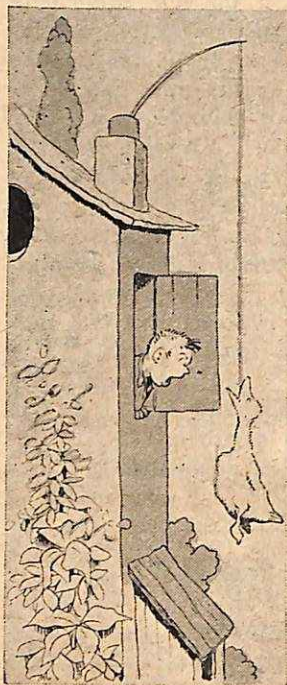
Τό γουρουνάκι έτρεχε ξεφρενιασμένο, γυρλιίζοντας σπαραχτικά, ενώ ή πάπια πετούσε όσο πιο ψηλά μπορούσε, πολεμώντας να γλυτώσει από τ' άγκίστροι πού είχε καταπιεί.

Λένε πως κάθε ψαρευτικό καλάμι έχει στις δυο άκρες του δυό ζώα: στη μια τό ψάρι και στην άλλη... τόν ψαρά. Αυτό είναι έν' άστείο, πού τό λένε για να πειράξουν τους ψαράδες του γλυκού νερού, πώς είναι τάχα κουτοί. Άλλ' αυτή τη φορά θα μπορούσε κανείς να τό πη με τό δίκιο του, γιατί πραγματικώς τό καλάμι του Ροδίτη μας είχε στις δυό του άκρες του δυό ζώα: στη μια γουρουνί και στην άλλη πάπια.

Ήταν λοιπόν ένα φαινόμενο πού κινούσε τήν περιέργεια και τόν τρόμο. Πολλοί τό έπαιοναν για υπερφυσικό. Κι' έβλεπες στοές δρόμους του χωριού γυναίκες να έσφωνίζουν, παιδιά να γουρλώνουν τά μάτια τους, γάτες να κούβουνται σε βαρέλια, κότες να τρέχουν σάν κυνηγημένες, και σκυλιά να φεύγουν σέρνοντας τά σπιτάκια τους.

Ο πανικός αυτός βάσταξε κάμποση ώρα. Έπιτέλους τό ψαρευτικό

Κι' ο Ροδίτης; Στο ερχόμενο θα σάς πω τί άπόγεινε κι' αυτός.

(Ακολουθεί)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΤΟ ΒΙΟΛΙ ΤΩΝ ΦΛΩΡΕΝΤΕ Γ' ΔΙΗΓΗΜΑ

—Συνέχεια από το προηγ. και τέλος—

«Η μητέρα μου έκλαιγε από χαρά και περηφάνεια.

Μα ή δυστυχία ήλθε.

«Ένα άπόγευμα του Δεκέμβρη, ή μητέρα του γλύστρησε επάνω στον πάγο, έπεσε κι' έσπασε τó χέρι της σέ δυό μέρη. «Η μικρή άδελφή του, βαριά κι' εκείνη άρρωστη, συμπλήρωνε τήν εικόνα τής δυστυχίας. Μέσα σέ κλάμματα και άγωνίες, πέρασε μιá φοβερή περίοδο αποθάρρυνσης.

—Πρέπει νά ζήσουμε, έίπε μιá μέρα ο Τυβάλλδος με φωνή τώρα άντρική. «Ο πατέρας θά με συχωρέσει άπό εκεί πάνω.

Λίγες ώρες άργότερα ή θυσία έίχε γίνει: «Ο πρώτος έμπορος τής Φλωρεντίας, μόλις είδε τó μπιλιέττο τó γραμμένο άπό τόν Άντώνιο Σωρέντι, άγόρασε τó βιολί. Οί ως τώρα δυστυχισμένοι ήταν σχεδόν πλούσιοι πιά. «Η ύγεία ήρθε, αλλά ή χαρά δέν ήρθε.

Κανένας δέν μιλούσε γιά τó βιολί. «Όλοι τó σκεπτόνταν... «Ήταν ένας οικγενειακός θησαυρός, σχεδόν ένας φίλος, πού έφυγε σέρνοντας μαζί του τόσες θύμησης, τόσα όνειρα, τόσες έλπίδες!... Αύτές οί τρεις ύπάρξεις πού τις ένωνε ή πιό βαθειά άγάπη, είχαν στήν καρδιά τó ίδιο πένθος, τήν ίδια λύπη.

Μιá μέρα του Μάη, ο Τυβάλλδος

καλάμι μ' ένα κράκ έσπασε στά δυό. Τό ένα του κομμάτι έμεινε σφηνωμένο στο ρουθούνη του Ροδίτη, τó άλλο του, με τήν τριχιά και τ' άγκίστρι, τó έσερνε πετώντας πάντα ή πάπια.

Κάποια στιγμή, τó κομμάτι αυτό του καλαμιού χώθηκε μέσα σέ μιá καμινάδα και σκίλωσε. Του κάκου ή πάπια προσπάθησε, πετώντας μ' όλη της τή δύναμη, νά τó ξεσκαλώσει. Δέν κατάφερε ή δύστυχη παρά νά έξιντληθί και νά πέσει, νά κρεμαστή σάν ψόφια. Πέφτοντας, χτύπησε ένα παραθυρόφυλλο. «Ένας χωριάτης, πού κατοικούσε σέ κείνο τó σπίτι, έτρεξε στο παράθυρο. Κι' ο άνθρωπος τάχασε καθώς είδε, κρεμασμένη κεί μπροστά του, μιá πάπια, άπό μιá τριχιά άγκιστριού πού ερχόταν άπό τόν ουρανό!...

—Καλέ, κι' ο Θεός ψαρεύει; συλλογίστηκε τ' είναι τούτο πάλι, Παναγία μου;...

«Άλλ' άμια τού πέρασε ή πρώτη έκπληξη, τσάκωσε τή μισοψόφια πάπια και τήν έσφαξε γιά νά τή φάη. Και δέν έσπασε καθόλου τó κεφάλι του γιά νά έξηγήσει τó μυστήριο.

—Δέ βαριέσαι, έίπε. «Η ο Θεός έψύρενε ή άλλος, ή πάπια αυτή, πού κρεμάστηκε μπροστά στο παράθυρό μου, είναι τώρα δική μου. Θά τήν κάμω γιαχνι με σέλινο!

Φλωρεντέ έλαβε ένα γράμμα στο όνομά του. Τό άνοίξε. Ποίός μπορούσε νά τόν ξέρη; ποίός μπορούσε νά τού γράφη;... Άλλά δέν ήταν γράμμα, ήταν ένα τιμητικό εισιτήριο γιά μιá συναυλία πού έδινε ο Άντώνιο Σωρέντι «υπέρ πτωχής οικγενείας καλλιτέχνου». Χωρίς νά καταλάβη πώς ο ένδοξος βιολίστας μπόρεσε νά μάθη τó όνομά του και τή διεύθυνσή του, ο Τυβάλλδος γέμισε άπό χαρά. Θά πήγαινε λοιπόν νάκούσει τó μαέστρο τών μαέστρων, έκείνον πού τó όργανό του χρησιμεύει γιά νά σκορπίσει στή γή ήχους υπεράνθρωπους; Και όταν ήρθε τó βράδυ, έβαλε τά καλύτερά του ρούχα κι' έφθασε στο θέατρο μιá ώρα ένωρίτερα. «Α! αυτή ή συναυλία! αυτή ή τεράστια συγκέντρωση κυρίων με φράκo και κυριών με βραδυνές τουαλέττες! αυτό τó πλήθος πού έτρεμε, έπαλλε άπό συγκίνηση στο άκουσμα τών θείων αυτών ήχων πούκανε νάντηχον ο υπέροχος άρτίστας!

«Ο Τυβάλλδος αισθανόταν τά δάκρυα νά τρέχουν στα μάγουλά του! ξεχνούσε νά χειροκροτή, τού φαινόταν πώς ή καρδιά του θά έσπαζε. Πότε, πότε άναπηδούσαν κάτι ήχοι πού τού φαινόταν γνωστοί! και έλεγε τότε με περηφάνεια «Τό βιολί τών Φλωρεντέ! θά είχα έσως τήν ίδια μελωδία!»

«Η συναυλία τελείωσε, γύρισε στο σπίτι του, ή καρδιά του έτρεμε άκόμη, σταυτιά του άντηχοσαν άκόμη

έκείνες οί άγνωστες ως τά τώρα μελωδίες. «Ήξερε τέλος πάντων τί είναι ή μουσική, ή άληθινή μουσική, ή μουσική ένός άρτίστα πού έρμηνεύει περίφημα έργα, και ο άσημος μικρός βιολίστας τών φλωρεντινών σταυροδρομίων έμενε σαστισμένος.

Τό άλλο πρωί, ένω προσπαθούσε νά διηγηθί τις έντυπώσεις του στή μητέρα του και στήν άδελφή του, άκουσε νά χτυπούν τήν πόρτα. «Ο Τυβάλλδος άνοίξε. Και ποίός, νομίζετε, φάνηκε στο κατώφλι; «Ο Άντώνιο Σωρέντι με τó βιολί του στο χέρι.

—Α! μαέστρο, φώναξε ο μικρός.

«Άλλά ο μουσικός τόν έκσφε.

—Σού φέρνω τó βιολί σου, έίπε άπλά.

—Πώς;... έτραύλισε ο Τυβάλλδος.

—«Ω! δέν είναι διόλου παράξενο, έίπε ο Σωρέντι, ο έμπορος μου έγραψε, πήγα και τó άγόρασα. Στο κονσέρτο πού έδωσα χθές πρós χάρη σου, με τó βιολί σου έπαιξα Τό άκουσες μ' εύχαρίστηση;

«Ο Τυβάλλδος κοίταξε με προσοχή έκείνον πού τού μιλούσε, ή συγκίνησή του ήταν τόση, ώστε παρ' όλίγο νά λιποθυμήσει. «Ο Άντώνιο Σωρέντι τόν συνεκράτησε.

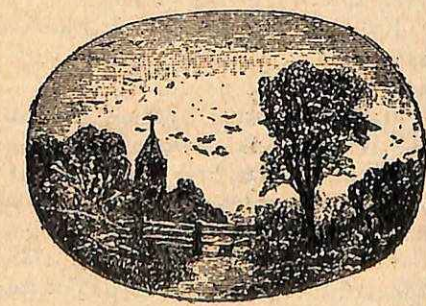
—Νά είσαι γενναίος μπρός στή χαρά όπως ήσουν και μπρός στή δυστυχία, τού έίπε. Θέλω νά γίνης μαθητής μου. «Η χθεινοεραδυνή είσπραξη έξασφαλίζει τή ζωή σου. Θά μπόρεσης νά εργασθής και τó βιολί τών Φλωρεντέ θάντηχήση μιá μέρα άπό τά δάχτυλά σου όπως τó άκουσες νά τραγουδά κάτω άπό τά δικά μου.

«Ο Τυβάλλδος έγινε μαέστρος. Στήν κάμαρα πού ζει και εργάζεται δέν έχει παρά ένα πορτραίτο: τού Άντώνιο Σωρέντι πού ο θάνατος τόν πήρε. «Όταν ο Τυβάλλδος παίξει ένα νέο έργο, τó παίζει μπροστά σ' αυτό τó πορτραίτο με τήν ψυχή γεμάτη άπό θύμησης τού ευεργέτη του. Τόν ρωτά άπό τó βάθος τής καρδιάς του:

—Είσαι εύχαριστημένος, δάσκαλε;

Είναι τó πνεύμα τού θανάτου πού κάνει νάντηχί τó βιολί τών Φλωρεντέ.

(Από τó Γαλλικό) ΜΑΡΙΑ Ν. ΜΑΡΚΟΓΙΑΝΝΗ

ΜΑΡΙΟΣ

Τόν είχα γνωρίσει ένα καλοκαίρι, είναι πολλά χρόνια άπό τότε, κοντά στή θάλασσα. Τώρα τó μέρος έκείνο έχει αλλάξει έντελώς. Δέν ύπάρχει πιά έκείνη ή άμμουδιά ή πλατειά και κάτασπρη, πού ήξερε τά παιχνίδια μας και είχα γνωρίσει νωπή, φρεσκοβρεμμένη, τó πλάσιμο τών χειρών μας. Τήν πήρε ή θάλασσα, τή χάλασαν οί άνθρωποι... Μόνο οί βράχοι έχουν μείνει στήν άκρη και ρίχνουν άκόμα τή σκιά τους στα γαληνεμένα νερά.

«Ο Μάριος ήταν ένα ξανθό άχνό παιδί. Δέν ξέρω πόσω χρόνων ήταν. Εγώ θζμουν επτά τότε. Ερχόταν κάθε μέρα στήν άμμουδιά, πάντα με τή δασκάλα του. Μου φαίνεται πώς τόν ξαναβλέπω. Φορούσε όλοένα λινές άσπρες φορεσιές, κλειστές ως τó λαϊμό με μεγάλα άσπρα κουμπιά.

«Η δασκάλα του, μιá κοντή ήλιωμένη συνοδός, τόν κρατούσε πάντα άπό τó χέρι. Αύτós τήν άκολουθούσε σιωπηλός, γλυκός, υπάκουος. Δέν παραπονιόταν ποτέ, και ποτέ δέν τις άντιστεκόταν. Μαζί φεύγανε τó μεσημέρι άπό τή θάλασσα, και μαζί γυρίζανε τó άπόγεμα. Ζούσαν οί δυό τους μόνο. «Η κοντή γλυκειά δασκάλα και τó ήμερο ξανθό παιδί. Εκείνη είχα πάρει κάτι άπό τήν παιδική του άθωότητα πού άντιφέγγιζε στο πρόσωπό της, και αύτós κάτι άπό τή σοβαρή γαλήνη της.

Είχε ένα πρόσωπο χλωμό σάν άπό έλεφαντόδοντα, και χαμογελούσε τόσο γλυκά. Δέν είχα θορυβώδικα παιχνίδια, ούτε φτιάξια, ξυνάρια και κουβάδες, σάν όλα τά άλλα παιδιά πού έρχόνταν εκεί. Έπαιζε σιωπηλά δίπλα στή δασκάλα του κανένα παιχνίδι μοναχικό, ή κάνανε μαζί κάτι οί δυό τους. Πολλές φορές οί δυό μας πλάθαμε τή βρεμμένη άμμο και φτιάναμε πύργους και παλάτια.

«Ω, ένα μεγάλο πύργο πού κάναμε μιá φορά: Είχε δυό πόρτες, δόνηληρη αύλή, και κάτι επάλλεις σάν άληθινó φρούριο. Εγώ δούλευα άκόμα όταν ο Μάριος κουράστηκε, άφησε τή δουλειά και κάθησε δίπλα. Με κοίταξε πώς τόν άποτελείωνα. «Εγώ δέν τόν πρόσεχα και με τρελλή όρεξη έκανα φούρνους, σπιτάκια, αύλές, γιά όλον τόν κόσμο πού θά καθόταν εκεί. «Όταν τελείωσα, ήρθε κοντά σάν κουρασμένος, τόν κοίταξε προσεκτικά και συλλογίζόταν. «Εδώ θά καθήση ή ξανθιά Λόρελα! έίπε. Εγώ δέν τόν κατάλαβα. «Ποιά είναι ή Λόρελα!; Με κοίταξε περιε-

γα πού δέν τήν ήξερα. Με πήρε άπό τó χέρι και με πήγε κοντά στή δασκάλα του.

«Εκείνη είπε ξανά τήν ιστορία της γιά νά τήν άκούσω κι' εγώ. «Ο Μάριος χαμογελούσε όσο εγώ τήν άκουγα. Είχε κάτι δόντια δλόδια σάν μαργχιτάρια.

Πόσο όμορφα και γλυκά χαμογελούσε.

Τό βράδυ φεύγανε νωρίς, αύτós και ή δασκάλα του, τόσο άγαπημένοι κι' οί δυό τους! Εκείνη πάντα φορούσε τó μεγάλο κανοτιέ καπέλλο της και τó γκρίζο ταγιέρ της. Γελούσαν και οί δυό σιωπηλά σ' νάταν εύτυχισμένοι πού ήταν μαζί.

Τό σπίτι τους ήταν κοντά στο δικό μας. Πολλές φορές γυρίζαμε μαζί άπό τή θάλασσα. Μου έδινε τó χέρι του και τó κρατούσα στο δικό μου. Τό άλλο τó κρατούσε ή δασκάλα του. Μα αύτές τις ώρες κάτι με έκανε νά λυπάμαι τó Μάριο και νά τόν άγαπώ. Κάτι, πού είχα άπάνω του έκείνος, κάτι πού τού έλειπε, κάτι άλλοιώτικο πού δέν είχα τά άλλα παιδιά... Ίσως νά ήταν οί κλειστές μπλουζες πού φορούσε, και πού δέν μου άρσαν. «Η μαμμά ποτέ δέν θά έκανε σέ μάς τέτοιες. Κι' έπειτα έλειπε και ή μαμμά του. Ταξιδεύει, έλεγε άμα τόν ρωτούσαν. Δέν έκλαψε ποτέ γι' αυτήν, ούτε τή ζητούσε. «Η δασκάλα του ήταν στή θέση της, μα δέν τήν γέμιζε δλην. «Η κυρία θάρθη τού χρόνου, έλεγε και θά φέρη χίλια πράγματα στο Μάριο. Εκείνος κοίταζε μακριά, σά νά τή θυμόταν, σά νά τήν έδλεπε. Γελούσε γλυκά, εύτυχισμένα, τόσο εύτυχισμένα σ' νάταν τώρα νά τήν άγκαλιάσει...

«Ένα άπόγευμα πήγα στο σπίτι τους. Πέρασα ντροπαλά τó ξύλινο καγκλωτ φράκτη τής αύλής τους, και κτύπησα τήν πόρτα τους. «Ω, πόσο χαρούμενοι φάνηκαν κι' οί δυό δ-ταν με είδαν. «Ο Μάριος ήταν στο κρεβάτι, άκουμπούσε σ' ένα σωρό μαξιλάρια. «Η παλιά μου λύπη ξύπνησε γι' αυτόν. «Ήταν λοιπόν άρρωστος; Μα κείνον δέν τόν πείραζε καθόλου αυτό. «Εμοιαζε νάνα συνευθισμένος. Γελούσε γεμάτος χαρά. Με βάλανε πάνω στο κρεβάτι, και ο Μάριος μου έδειχνε τó θησαυρό του: ένα κουτί γεμάτο άπό μικρά και μεγάλα άσημένια νομίσματα. Μου έδινε έλο τó κουτί και με παρακαλούσε νά πάρω άπό μέσα όσα ήθελα, όσα μου άρεσαν...

... «Όταν τελείωσε τó καλοκαίρι, έμεινε φύγαμε. «Ο Μάριος ήταν άκόμα εκεί.

Θά μένανε και τόν Όκτώβρη, έλεγε ή δασκάλα του. «Ο Όκτώβρης μου φαινόταν κάτι μακρινό! σκεπτόμουν πώς έπρεπε νά φοβόνταν ως τότε πού θά μένανε μοναχοί, και όλα τά σπίτια θά κλείνανε ένα ένα. Και στο σπίτι τους θά έπρεπε νάνάδουν και φωτιά γιά νά μήν κρυώνουν. Και τά κύματα θά ήταν μεγάλα τότε και θά σαρώναν δλη τήν άμμουδιά.

Τό πρωί τής μέρας πού θά φεύγαμε, ντυμένη, έτοιμη, πήγα στο σπίτι τους νά αποχαιρετήσω τó Μάριο.

«Ήταν μιá μέρα συννεφιασμένη άπό τις πρώτες τού φθινόπωρου πού άρχιζε. Πέρασα γρήγορα τó μικρό διάστημα πού μάς χώριζε. Σκεπτόμουν τι θά έλεγα και ή καρδιά μου κτυπούσε...

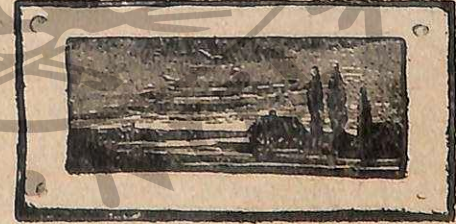
Ναί, σκεπτόμουν τά κύματα πού τώρα θά γινόνταν πολύ μεγάλα, και τις μέδουσες τις μεγάλες, τις πολύχρωμες, πού θά γέμιζαν τήν άμμουδιά. Τι άσχημα ζώα, έτσι μαλακά και στρογγυλά, μοιάζαν νά έχουν δηλητήριο... Πώς θάπρεπε τώρα νά προσέχη ο Μάριος... Και τήν άμμουδιά πού θά βρεχόταν δλη άπό τούς άφρούς... Πώς θά μπορούσαμε νά χτίσουμε τώρα ένα παλάτι θαυμαστό, μεγάλο, γιά νά βάλουμε τήν ξανθιά Λόρελα! νά καθήση. «Ω, αυτό τó παλάτι θά ήταν γι' αυτήν, και όχι έκείνο τó άλλο.

«Ορθή, πατώντας στα νύχια, κτυπούσα τήν πόρτα ντροπαλά. Κτυπούσα και ξανακτυπούσα, και τó μικρό μου δάκτυλο είχα κοκκινίσει. Δέν ήταν κανείς μέσα! θά είχαν φύγει γιά τή θάλασσα. Γύρισα στο σπίτι λυπημένη. Ζήτησα άπό τή μαμμά νά πάω στή θάλασσα νά τούς βρω και νά τούς αποχαιρετήσω. «Όχι, μου άπάντησε, γιάτι σέ λίγο θά φεύγαμε.

Στο δρόμο, στο τραίνο πού μάς περνούσε δίπλα στο άερογιάλι, τά μεγάλα κύματα και οί στρογγυλές μέδουσες πού γεμίζαν τήν άμμουδιά μας, με τραγύριζαν και μου σφίγγανε τήν καρδιά.

Υστερα, γιά πολύν καιρό, πάντα όταν άκουγα νά φωνάζουν τó όνομα Μάριος, πήγαυα νά δω τó παιδί πού τó είχα. Μα τόν Μάριο αυτόν πού είχα γνωρίσει εγώ τότε, ποτέ πιά δέν τόν ξανάδα...

ΑΙΜΙΛΙΑ ΠΕΤΡΑΚΗ

Η ΓΑΛΑΖΙΑ ΜΑΜΜΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ HENRI JEANNE

— Συνέχεια από το προηγούμενο —

«Ο κ. Λοράντ δεν είχε γυρίσει μόνος. Τὸν συνόδευε ἕνας μαυροντυμένος με σοβαρὸ πρόσωπο κι' ἐπίσης σοβαρὴ ἀποστολή — ὁ συμβολαιογράφος. Καὶ τοῦ μιλοῦσε. Φαίνεται ὅμως πὼς ἐκεῖνα ποὺ τοῦ ἔλεγε δὲν ἄρεσαν στὸν παππού, γιατί τὸν ἔκοβε κάθε στιγμή.

— Περιττό, περιττό!... φώναζε. Ὁ θάνατος τοῦ γιου μου δὲν ἀλλάζει καθόλου τὴν κατάσταση. Δὲ θάρθω σὲ καμμιὰ συνάφεια μ' ἐκείνη ποὺ τὴν ἔλεγε γυναικα του.

— Καὶ ποὺ ἦταν πραγματικῶς ἐνώπιον Θεοῦ καὶ ἀνθρώπων, ἀποκρίθηκε ὁ συμβολαιογράφος. Δὲν πιστεύω, κύριε Λοράντ, νὰ χετέ τὴ σκληρότητα νὰ τῆς ἀπαγορεύετε νὰ ξαναῖδῃ γιὰ τελευταία φορὰ τὸν δυστυχισμένο τῆς ἀντρα. Πρέπει νὰ τὴν εἰδοποιήσετε...

— Δὲν ἐννοῶ νὰ πατήσῃ αὐτὴ στὸ σπῆτι μου!

— Σὲ τέτοιες περιστάσεις, κύριε Λοράντ, τὰ ξεχνᾷ κανεὶς ἢ τὰ παραβλέπει ὅλα... Ἡ νέα κυρία Λοράντ ἔχει τὸ δικαίωμα νὰρθῇ νὰ κλάψῃ καὶ νὰ προσευχηθῇ κοντὰ στὸ λείψανο τοῦ συζύγου τῆς. Ὅπως δὲν μπορεῖτε νὰ μὴ τῆς ἀναγγείλετε τὸ δυστύχημα. Ἐτοίμασα ἐδῶ ἕνα τηλεγράφημα...

Ὁ γέρο-πεισματάρης ζάρωσε τὰ φρύδια κι' ἀπώθησε μὲ τὸ χέρι τὸ χαρτί ποὺ τοῦ παρουσίασε ὁ συμβολαιογράφος.

— Κάμετε ὅ,τι θέλετε, εἶπε. Δὲν θάνακατευθῶ σὲ τίποτα.

Ὁ συμβολαιογράφος, εἶδε πῶς ἦταν περιττὸ νὰ ἐπιμένῃ.

— Πολὺ καλὰ, εἶπε. Θὰ κάμω ὅ,τι μοῦ ἐπιβάλλει ἡ θέσῃ μου κι' ἡ συνείδησή μου.

Κι' ἔφυγε, ἀφίνοντας τὸν κ. Λοράντ μόνον καὶ βυθισμένο στὶς σκοτεινές του σκέψεις.

Τί νὰ σκεπτόταν ἄραγε; — «ὦ, δὲν ἦταν καθόλου δύσκολο νὰ τὸ μαντέψῃ κανένας.

Τὸν ἀπασχολοῦσε ὁ ἐπικείμενος ἐρχομὸς τῆς νύφης του. Τὴ γυναικα αὐτῇ, ποὺ ἔγιν' αἰτία νὰ τὰ χαλάσῃ μὲ τὸ γιό του, τὴ μισοῦσε θανάσιμα καὶ δὲν ἤθελε μὲ κανένα τρόπο νὰ τὴν ἰδῇ στὰ μάτια του, οὔτε στιγμή.

Ἀλλ' αὐτὸ τώρα ἦταν ἀναπόφευκτο ἀφοῦ ὁ συμβολαιογράφος θὰ τὴν εἰδοποιούσε. Ἡ χήρα θὰ πήγαινε, θάτρεχε σὰν τρελλή. Μποροῦσε νὰ τὴν ἐμποδίσῃ νὰ μπηῇ στὸ σπῆτι; μπο-

ροῦσε νὰ τὴν ἀναγκάσῃ νὰ περιμένῃ ἀπὲξω τὴν ὥρα τῆς κηδείας, γιὰ νὰκολουθήσῃ τὸ λείψανο ὡς τὸ νεκροταφεῖο; Αὐτὸ θάκανε πολὺ κακὴ ἐντύπωση στὸν τόπο, οἱ ἄνθρωποι θὰ τὸν ἀποστρέφονταν κι' ὅλες οἱ συμπάθειες θάπεφταν στὴ νύφη του. Τί νὰ κάμῃ;

Σηκώθηκε κι' ἄρχισε νὰ βηματίζῃ πάνω κάτω στὴ σάλα μὲ μανία, μὲ λύσσα.

Ἄξαφνα τὸ βλέμμα του ἔπεσε στὸ Ριρή καὶ σταμάτησε πάνω του.

— Ναί, αὐτὸ θὰ κάμω! μουρμούρισε μέσ' στὰ δόντια του. Θὰ ἐκδικηθῶ!... Ὅπως ἐκείνη μὲ χώρισε ἀπὸ τὸ παιδί μου, θὰ τὴν χωρίσω κι' ἐγὼ ἀπ' τὸ παιδί τῆς...

«Ὁ παππούς ἔφυγε μὲ τὸ Ριρή...»
(Σελ. 462, στ. β'.)

Εἶχε πάρει πιά τὴ σκληρή, τὴν ἀδικίᾳ του ἀπόφαση.

Ἀνοίξε τὰ συρτάρια ἐνὸς γραφείου, πήρε ἀπὸ μέσα διάφορα ἔγγραφα καὶ χαρτονομίσματα, γέμισε τὶς τσέπες του, ἔγραψε ὕστερα σ' ἕνα χαρτί μερικὲς γραμμές, τὸκλεισε σ' ἕνα φάκελλο καὶ τὸ ἔβαλε πάνω στὸ μάρμαρο τοῦ τζακιού, σὲ τρόπο ποὺ νὰ φαίνεται ἀμέσως.

Κατόπι ἀνοίξε σιγὰ τὴν πόρτα τοῦ προθάλαμου, πήρε τὸ ἐπαιτωφόρι του καὶ τὸ καπέλλο του ποὺ ἦταν κρεμασμένα ἐκεῖ, γύρισε στὸ Ριρή, τὸν ἔπιασε ἀπ' τὸ χέρι καὶ τὸν τράβηξε λέγοντάς του ἄγρια:

— Ἀκολούθη με καὶ μιλιὰ!

Κι' ὁ παππούς ἔφυγε μὲ τὸ Ριρή. Λίγες ὥρες ἀργότερα, ἡ χήρα Λοράντ, ἡ μητέρα τοῦ παιδιοῦ, συντριμμένη ἀπὸ τὴν ὁδύνη, κατέβαινε ἀπὸ

τὰμάξι ποὺ τὴν εἶχε φέρει. Ἐρχόταν ἑτοιμὴ νὰ πέσῃ στὴν ἀγκαλιά τοῦ πεθεροῦ τῆς, ποὺ ὡς τώρα δὲν θῆλῃσε οὔτε νὰ τὴν ἀκούσῃ, καὶ νὰ κλάψῃ μαζί του τὸν πολυαγαπημένο νεκρό.

Δὲν εἶχε κανένα δισταγμό, κανένα φόβο, καμμιὰν ἀμφιβολία. Κρίνοντας ἀπὸ τὸν ἑαυτὸ τῆς, ἐνόμιζε πὼς στὴν καρδιά τοῦ γέρου, ἐκείνη τὴ στιγμή, δὲν ὑπῆρχε θέσῃ γι' ἄλλο αἰσθημα ἐκτὸς ἀπὸ τὴ λύπη. Γιατί λοιπὸν νὰ φοβηθῇ νὰ τὸν ἀντικρύσῃ;

Κλαίγοντας, ἀνέβηκε τὰ σκαλιὰ τῆς εἰσόδου καὶ χτύπησε τὸ κουδούνι. Ἡ ὑπηρετρία τῆς ἀνοίξε.

— Εἰμαι ἡ κυρία Λοράντ, τῆς εἶπε μὲ σβυσμένη φωνή. Ὁδήγησέ με στὸν ἀντρα μου καὶ τὸ παιδί μου.

Ὅσο γιὰ τὸν πεθερὸ τῆς, δὲν τὸν ἀνέφερε, γιατί ἦταν βέβαιη πὼς θὰ τὸν ἔβρισκε ἐκεῖ ποὺ ζητοῦσε νὰ τὴν ὁδηγήσουν, νὰ κλαίῃ μαζί μὲ τὸ Ριρή.

Ἡ ὑπηρετρία τὴν περίμενε ὁ συμβολαιογράφος τῆς εἶχε πεῖ πὼς θὰ ἐρχόταν κι' ἡ χήρα. Ταραχτήκε ὅμως μόλις τὴν εἶδε κι' ἔκαμε ἕνα κίνημα σὰ νὰ θελε νὰ τῆς φράξῃ τὸ πέρασμα. Ἀλλὰ τὸ κίνημα αὐτὸ δὲν ἦταν μιὰς ὑπηρετρίας ποὺ ἔχει διαταγὴ ἀπὸ τοὺς κυρίους τῆς νὰ διώξῃ ἕναν ὀχληρὸ ἐπισκέπτη. Ἀπεναντίας, στὸ πρόσωπο τῆς ἀγαθῆς χωριατοπούλας διαβάζονταν συμπόνια.

— Ὁδήγησέ με στὸν ἀντρα μου, τῆς ξανάπε γλυκά ἡ κυρία Λοράντ. Μὴ φοβάσαι... τὰ ξέρω ὅλα... εἶναι νεκρὸς... ἔμεινε στὸν τόπο...

Καὶ κόπηκε ἀπὸ λυγμούς.

Συγκινημένη, ἡ ὑπηρετρία παραμέρισε. Ἡ χήρα μπόρεσε νὰ μπηῇ καὶ νὰ γονατίσῃ μπροστὰ στὸ κρεβάτι ὅπου εἶχαν ἀποθέσει τὸ νεκρό.

Ἐσκυψε καὶ προσευχήθηκε κλαίγοντας πολλὴν ὥρα. Κι' ὅταν τέλος σήκωσε τὸ κεφάλι, βέβαιη πὼς κάπου ἐκεῖ θάβλεπε τὸ τρυφερὸ προσωπάκι τοῦ γιου τῆς καὶ τὸ αὐστηρό, χωρὶς ἄλλο, πρόσωπο τοῦ γέρο-Λοράντ, δὲν εἶδε κανένα! Ἦταν μόνη, μόνη μὲ τὴν ὑπηρετρία ποὺ τὴν εἶχε ὁδηγήσει...

Ἡ ἐκπληξή, ἡ ἀνησυχία, ἡ ἀγανάκτηση ζωγραφίστηκαν ἀλληλοδιάδοχα στὸ πρόσωπό τῆς. Καὶ ρώτησε μὲ τὰ μάτια τὴν ὑπηρετρία. Γιατί ὁ κ. Λοράντ δὲν ἦταν κοντὰ στὸ λείψανο; Κι' ὁ μικρὸς Ριρὴς ποῦ ἦταν; Ἡ ὑπηρετρία ἀπέφυγε τὸ βλέμμα τῆς, δὲν τῆς ἀποκρίθηκε. Κι' ἡ μητέρα ὑποψιάστηκε φοβερά.

— Ποῦ εἶναι τὸ παιδί μου; φώναξε. Ποῦ εἶναι ὁ πατέρας τοῦ πεθεροῦ μου; Θέλω νὰ τοὺς ἰδῶ!

Δὲν ξέρω, κυρία, ψιθύρισε ἡ ὑπηρετρία.

— Πῶς; Δὲν εἶναι λοιπὸν σ' αὐτὸ τὸ σπῆτι;

— Ὁχι, κυρία. Ὁ κ. Λοράντ ἔφυγε μὲ τὸ μικρό.

— Ἐφυγε; ἔκαμε κατάπληκτη ἡ μητέρα. Καὶ ποῦ πήγε;

Δὲν ξέρω, κυρία... δὲν εἶπε τίποτα... δὲν τὸν εἶδα τὴν ὥρα ποὺ ἔφυγε... Τοὺς εἶχ' ἀφήσει καὶ τοὺς δυὸ στὴ σάλα... τώρα δὲν εἶναι μέσα κανένας.

Μηχανικά, ἡ κυρία Λοράντ διευθύνθηκε πρὸς τὴν πόρτα ποὺ τῆς ἔδειχνε ἡ ὑπηρετρία. Μπήκε σ' ἐκείνη τὴ σάλα καὶ κοίταξε ὀλόγυρα. Ἀμέσως τὰ μάτια τῆς ἔπεσαν σ' ἕναν ἄσπρο φάκελλο, πάνω στὸ τζάκι, ἀκουμπισμένο στὸ γυάλινο «Ἡ Γαλάζια Μάμμα διάβασε τὸ σύντομο γράμμα...» (Σελ. 463, στ. α'.)

Τὸν ἀνοίξε τρέμοντας, διάβασε τὸ σύντομο γράμμα ποὺ εἶχε μέσα, ἔβγαλε μιὰ δυνατὴ κραυγὴ κι' ἔπεσε κάτω λιπόθυμη.

Ἰδοὺ τί εἶχε διαβάσει:

«Μοῦ πήρες τὸ παιδί μου. Σοῦ παίρνω τὸ δικό σου, ποὺ δὲν θὰ τὸ ξαναῖδῃς ποτέ!»

Φυσικά, τὴν τελευταία αὐτὴ τραγικὴ σκηνὴ ὁ Ριρὴς δὲν τὴν εἶχε ἰδεῖ. Τὴ φανταζόταν ὅμως ὅταν συγκέντρωνε τίς ἀναμνήσεις του.

Ἡ ὥραία, ἡ καλὴ του «γαλάζια μάμμα» ἔχανε συγχρόνως καὶ τὸν ἀνδρα τῆς καὶ τὸ παιδί τῆς.

ὦ, ἂν τῆξερε, ἂν τὸ μάντευε αὐτό, ὁ μικρὸς Ριρὴς πόσο θάντιστεκόταν, πὼς θὰ ξεφάνιζε, τὴν ὥρα ποὺ ὁ παππούς του τὸν τραβοῦσε καὶ τὸν ἔβγαζε μαζί του ἀπὸ μιὰ πεισινὴ πόρτα ἐκείνου τοῦ σπιτιοῦ! Ἀλλὰ ποῦ νὰ τὸ μαντέψῃ! Κι' ἀκολουθοῦσε πειθήνιος καὶ σιωπηλὸς τὸ γέρο ποὺ τὸν ἔσερνε ἀπὸ τὸ χέρι, βρίσκοντας μόνο πὼς ἔκανε πολὺ μεγάλα βήματα κι' αὐτὸς δυσκολευόταν νὰ τὸν προφταίῃ μὲ τὰ ποδαράκια του.

Δὲν ρώτησε ποῦ πήγαιναν. Δὲν παραξενεύθηκε καὶν γιὰ τὸν ἀλλόκοτο δρόμο ποὺ ἀκολουθοῦσαν, —κάτι μονοπάτια ἀνάμεσα σὲ χωράφια, ποὺ ὁ παππούς τὰ περνοῦσε σκυμμένος γιὰ νὰ μὴ τὸν βλέπουν...

Ἦταν σὰν ἀρπαγὴ, σὰ φυγὴ. Σὲ λίγο, βλέποντας πὼς ὁ μικρὸς δὲν

Ἡ Γαλάζια Μάμμα διάβασε τὸ σύντομο γράμμα...
(Σελ. 463, στ. α'.)

μποροῦσε πιά νὰ τρέχῃ, ὁ γέρος τὸν ἄρπαξε, τὸν σήκωσε στὰ χέρια σὰ λεία καὶ τὸν πήγε ὡς ἕνα σιδηροδρομικὸ σταθμὸ μακρινὸ κι' ἔρημο. Τὴ στιγμή ἐκείνη σταματοῦσε καὶ ἕνα τραῖνο, σκορπώντας σφυρίγματα καὶ καπνοῦς. Πλησίαζε τὸ βράδυ καὶ στὸ σταθμὸ ἦταν σκοτεινά.

Ὁ παππούς, μὲ τὸν ἑγγονό του στὰ χέρια, μπόρεσε νάνεβῃ σ' ἕνα βαγόνι χωρὶς νὰ παρατηρηθῇ ἀπὸ κανένα.

Τὸ τραῖνο σταμάτησε κοντὰ στὸ

ἀπομακρυσμένο, τὸ ἄγριο κι' ἀπρόσιτο χτήμα ποὺ ξέρουμε. Ἐκεῖ κλείστηκε ὁ γέρο-Λοράντ μὲ τὸ Ριρή, βέβαιος πὼς εἶχε πάρει καλὰ τὰ μέτρα του, ὥστε κάθε διάδημα τῆς ἀπελπισμένης μητέρας, ποὺ θὰ χαλοῦσε τὸν κόσμο γιὰ νὰ ξαναβρῇ τὸ παιδί τῆς, νὰ μείνῃ ἀκαρπο.

Οἱ ὑπηρετές διαλέχτηκαν καλὰ γι' αὐτὸ τὸ σκοπό. Ὁ ἀγρι-ἄνθρωπος ὁ Ἀσφαλαχτὸς κι' ἡ Λάμια, ἡ κακίστρα, ἦταν πραγματικῶς οἱ πῶς κατάλληλοι δεσμοφύλακες: ἤξεραν νὰ σωμαίνον καὶ νὰ κόβουν.

Ἀνάμεσα σ' αὐτοὺς τοὺς τρεῖς ἀνθρώπους μεγάλωσε τὸ παιδί κι' ἔγινε ὁ δυστυχισμένος ἐκεῖνος Ριρὴς, ὁ μελαγχολικός, ποὺ ζοῦσε μὲ τὴν ἀμυδρὴ ἀνάμνηση τῆς πρώτης του εὐτυχίας, μὲ τὸνειρο τῆς «γαλάζιας μάmmas», καὶ ποὺ ὁ μόνος του θησαυρὸς ἦταν ἡ εἰκόνα τῆς, ἡ «μινιατούρα» ἐκείνη ποὺ τὴ διατηροῦσε μὲ τόση εὐλάβεια καὶ τὴν ἔκρυβε τόσο καλὰ, ποὺ

κανένας ποτέ δὲν μπόρεσε νὰ τὴ βρῇ καὶ νὰ τοῦ τὴν πάρῃ...

Αὐτὰ ἔλα θυμόταν τώρα στὸ ὑπόγειο, ὅπου τὸν εἶχε φυλακισμένο καὶ δεμένο ὁ Ἀσφαλαχτός.

Ἕνας κρότος τὸν ἔβγαλε ἄξαφνα ἀπὸ τὸ ρεμβασμό του.

Κάποιος ἐρχόταν, κάποιος τὸν ἐφώναζε.

Ἡ φωνὴ τοῦ ἦταν ἀγνωστὴ. Ποῖος λοιπὸν, ἐκτὸς ἀπὸ τὴν Κατερίνα καὶ τὸ Γιάννη, μποροῦσε νὰ νοιάζεται γιὰ τὸ μικρὸ Ριρή;

ΜΑΓΙΚΗ ΕΙΚΟΝ

Τὸν σκύλο καὶ τὸ κυνήγι τὰ βλέπετε. Ποῦ εἶναι ὁ κυνηγός;
(Ἀνεκρινόθη ἀπὸ τοῦ Γεωργίου Ἀβέρωφ)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε΄.

Ο κ. Φιλμάκης

“Αφού, με τις πετρίδες του “Ασφα-
λαχτού, απομακρύνθηκαν τρέχοντας
από τον περίβολο του χτήματος, ο
Γυριστής κι’ ο Φιλμάκης στάθηκαν
σ’ ένα ξέφωτο του δάσους. “Ήταν
κι’ οι δυο λαχανιασμένοι και ιδρω-
μένοι. “Αντί να βγάλη όμως το μαν-
τήλι του και να σκουπίση το μέτω-
πό του, ο Γυριστής άρχισε να έπι-
θεωρή με προσοχή κι’ άνησυχία την
πολύτιμη μηχανή του.

— Τίποτα δεν έσπασε, ευτυχώς!
είπε ύστερα με άνακούφιση. Τί χα-
λάζει όμως ήταν εκείνο, παιδί μου!

— Και να μην έχουμε όμπρέλλες!
είπε γελώντας ο Φιλμάκης. “Ας εί-
ναι όμως, εγώ είχα ένα μπαστούνι,
που ευχαρίστως θα τ’όσπαζα στη ρά-
χη του χωριάτρου που έπιασε το
καϊμένο το παιδί με τη θηλεία.

— “Έκαμες πολύ πιο φρόνιμα που
τέθαλες στα πόδια.

— Σε μιμήθηκα, αλλά θα προτι-
μούσα να παλαίψω μαζί του.

(‘Ακολουθεί) ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑ-ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Ο ΔΡΟΜΟΣ

‘Αγαπητοί μου,

Η ΜΟΥΝ τις προάλλες σ’ ένα
φιλικό μου σπίτι, όταν τα
παιδιά — δυο κορίτσια κι’
έν’ αγόρι — γύρισαν απέξω
“Ήταν μεσημέρι κι’ είχαν βγει από
τις δέκα για διάφορες δουλειές.

— Τί είδατε έξω, παιδιά; τα ρώ-
τησε το τυπικό — ή μητέρα τους.

— Τίποτα! αποκρίθηκαν και τα
τρία σε τρεις διάφορους τόνους.

— Περίεργο! έκαμε τότε ο πατέ-
ρας τους. Γυρίζετε από το πρωί στους
δρόμους της ‘Αθήνας, μπήκατε σε
μαγαζιά, πήγατε με το τράμ, γυρί-
σατε με το λεωφορείο, και δεν είδα-
τε τίποτα; τίποτα;!

— Μά δεν ήταν και τίποτα. τί να
ιδούμε; έκαμε το μεγάλο κορίτσι.

— Και σαν τί τάχα έπρεπε νάναι;
ρώτησε ο πατέρας.

— Ξέρω κι’ εγώ; είπε το μεγάλο
κορίτσι. Νά, π. χ. καμιά επίσημη
κηδεία...

— “Η καμιά διαδήλωση, πρόσθε-
σε το δεύτερο.

— “Η καμιά στρατιωτική παρέλα-
ση, πρόσθεσε και τ’ αγόρι.

— “Η καμιά πυρκαϊά... ή ο κ.
Πρόεδρος της Δημοκρατίας... ή έ-
νας καυγός... ή ο μπόγιας των σκυ-
λιών... ή επιτέλους ένας γουστόζος
τρελός που να τον πειράζουν...

Αυτά τα είπαν συναγωνιζόμενα και
τα τρία παιδιά και τελείωσαν με γέ-
λια.

— Τίποτα λοιπόν απ’ αυτά, είπε
κάπως ειρωνικά ο πατέρας.

— “Απολύτως! φώναξαν τα παιδιά.

— Κατάλαβα, ξανάπε σοβαρότερα
ο πατέρας. “Εσείς, για να ιδήτε, να
καταδεχθήτε να ιδήτε κάτι τί, πρέ-
πει νάναι... σπουδαίο! Περιφρονείτε τις
μικρές σκηνές και τα συνηθισμένα, να
πούμε, θεάματα που παρουσιάζει ο
δρόμος. “Εγώ όμως, που δεν περι-
φρονώ τίποτα, είδα ένα σωρό πράγ-
ματα τώρα που γύριζα απ’ το γραφείο!

— Τί και τί, μπαμπά; ρώτησε τ’
αγόρι.

— Θάταν αδύνατο να σάς τα πώ.
να σάς τα περιγράψω όλα. Και θα πε-
ριορισθώ σε δυο-τρία. Και πρώτα-
πρώτα είδα... έναν παπά. Θα πη-
τε: και τί ιδιαίτερο μπορεί νάχη ένας
παπάς; Μά ο δικός μου είχε! “Ή-
ταν ο μεγαλοπρεπέστερος κι’ ο ωραιό-
τερος παπάς που είδα στη ζωή μου!

Δεν μπόρεσα να καταλάβω αν ήταν
“Αρχιμανδρίτης ή και Δεσπότης;
μου έκαμε όμως τέτοια έντύπωση,
που στάθηκα ως να προσπεράση και
γύρισα να τον ιδω κι’ από πίσω.

“Ήταν θαύμα!... “Επειτα είδα μια
γριά κυρία, μαυροντυμένη, που πή-
γαινε τρεχάτη και μιλούσε μοναχή
της. Φαινόταν πολύ ταραχμένη, πολ-
ύ σεκλετισμένη. Τη λυπήθηκα.

Στάθηκα να την ιδω κι’ αυτή, και
την είδα που μπήκε όρμητικά σ’ έ-
να φαρμακείο. Κάποιον άρρωστο θα
είχε ή κακομοίρα, και θάταν πολύ
άσχημα, για να τρέχη έτσι ή ίδια
για γιαιτρό ή γιαιτρικό. “Ε, αυτή
την ώρα που μες μιλούμε έδω, ή-
συχά-ήσυχά, ποιος ξέρει τί δράμα
γίνεται στο σπίτι της!... “Επειτα
είδα μια κοπέλλα του λαού, ίσαμε
δεκάξη χρονών, που πήγαινε μ’ έναν
κουτσό γέρο. “Ετρεχαν κι’ οι δυο έ-
σο μπορούσαν. Και τους άκουσα που
έκαναν αυτή την όμιλία: «— Τώρα,
έλεγε ή κοπέλλα, πρέπει να πάμε
στη Δημαρχία, να μάς υπογράψουν
το χαρτί, αλλιώςτικά δεν περνάει...

— Κι’ άλλα τρεχάματα;» έκαμε ο
κουτσός γέρος. «κι’ εγώ ένόμιζα πως
τελείωσαν τα βάσανά μας στο “Υ-
πουργείο... Ποιό να τελειώσουν!

Πρέπει να ξαναπάμε και στο Νοσο-
κομείο...». Δεν άκουσα παρακάτω,
κατάλαβα όμως πως οι δυστυχισμέ-
νοι αυτοί είχαν κάποια υπόθεση,
από κείνες που τις διαιωνίζει ή γρα-
φειοκρατία κι’ οι φτωχοί αναγκά-
ζονται ναφίνουν ή δουλειά τους
και να τρέχουν μέρες, εβδομάδες, μη-
νες, από το “Υπουργείο στο Δημαρ-

χείο κι’ από τον “Αννα στον Καϊά-
φα... “Ε, σάς φτάνουν αυτά;

— Μάς φτάνουν... μουρμούρισε
χωρίς ένθουςιασμό το μεγάλο κορίτσι.

— “Αλήθεια, πόσα πράγματα βλέ-
πει κανένας στο δρόμο! είπε ή μη-
τέρα.

— Μόνο που πρέπει να ξέρη να
τά βλέπη, πρόσθεσε ο πατέρας.

— Αυτό είναι σωστό, είπα κι’ έ-
γώ. “Όταν άδιαφορή κανένας, δεν
βλέπει τίποτα. “Ενώ όταν προσέχη...

“Ο δρόμος παρουσιάζει κάθε στιγμή
τόσα περίεργα, παράξενα, κωμικά,
τραγικά, συγκινητικά... Μια έκ-
φραση προσώπου, ένα κομ-
μάτι από συνομιλία, μια φευγαλέα
σκηνούλα, σου λένε τόσα πολλά!...

“Εγινε μικρή σιωπή. Κι’ άξαφνα
το αγόρι σήκωσε τη φωνούλα του:

— Μπαμπά, ρώτησε, ήσαστε μο-
νάχος στο δρόμο τώρα που γυρίζατε;

— Ναι, παιδί μου, μονάχος.

Και τ’ αγόρι οριζομενικά:

— Μά γι’ αυτό είδατε τόσα! “Ε-
μείς είμαστε παρέα. Μιλούσαμε, συ-
ζητούσαμε, γελούσαμε. Γι’ αυτό δεν
είδαμε τίποτα. “Επρεπε νάναι κάτι
πολύ σπουδαίο, πολύ χτυπητό — μια
μαϊμού να χορεύη π. χ. — για να
κινήση την προσοχή μας, να μάς
κάμνη να κόψουμε την όμιλία μας
και να σταθούμε να τ’ ιδούμε.

“Ο πατέρας κούνησε το κεφάλι
του και χαμογέλασε χωρίς μιλιά.
“Ο μικρός είχε δίκιο. Κι’ όχι μόνο
δικαιολόγησε θαυμάσια τον έαυτό
του και τις αδελφές του, που δεν
είχαν ιδεί στο δρόμο «τίποτα», άλ-
λά είπε και μια σπουδαία αλήθεια:
Μόνον όταν περπατή ή κανείς μονάχος
τά βλέπει και τάνοιθε όλα στο δρό-
μο. “Όταν είναι με παρέα, προσέχει
λιγώτερο. “Ακόμα κι’ από τα τράμ,
κι’ από ταυτοκίνητα, περισσότερο
φυλάγεται όταν πάη μονάχος παρά
όταν έχη μαζί του κι’ άλλους. Ψέμ-
ματα;

Σας άσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΟΙ ΜΥΘΟΙ

ΠΑΙΔΙ ΚΑΙ ΓΑΛΙΑΝΤΡΑ

— Τάχα, δε μάς λές, γιατί
δε μάς γλυκοκελαϊδεΐς;
τί έτσι στέκεσαι; κουτή,
θα σε διώξω, θάν το ιδής!...

— “Ω, να μ’ άφηνες! Πουλάνια
στη φωλιά μου καρτερούνε
μέσ’ στα πράσινα τα δάση
τη μανούλα τους να ιδούνε,
μέρες που την έχουν χάσει,
και μου λές για τραγουδάκια;

— “Αχ, καλή μαννούλα, πέτα
και χαρούμενη όλα είπες τα
στα μικρά σου γαλιαντράκια
τά γλυκά σου τα λογάκια...
ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΕΡΓΙΑΛΙΤΗΣ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΜΥΘΟΙ

Βραβευσθέντες ή επαινεθέντες εις τον
Μ. Διαγωνισμόν προς σύνθεσιν Μύθου
(‘Ιδε και προηγούμενο φυλλάδιο)

ΤΑ ΔΥΟ ΑΛΟΓΑ

Δυο αλογα πήγαιναν μαζί φορτωμένα.
Το ένα μουρμούριζε, το άλλο τρα-
βούσε ήσυχα το δρόμο του.

“Όταν φθάσανε στον τόπο που πη-
γαίνανε, ρώτησε το πρώτο:

— Πώς έσύ, σύντροφε. Έκανες τον
ίδιο δρόμο με μένα, τόσο φορτωμένος,
χωρίς να παραπονεθής;

Και τ’ άλλο απάντησε:

— Και τί κατάλαβες έσύ που παρα-
πονέθηκες; Μια δουλειά που πρέπει
να γίνει, δεν είναι καλύτερα να γίνε-
ται χωρίς μουρμούρες;

Δάκρυ της Μοναξιάς

ΑΡΟΤΡΟ ΚΑΙ ΧΩΜΑ

Είπε το χῶμα στο άροτρο.

— Σε περιφρονώ! Τί άχρηστο που
είσαι στη ζωή! “Ενώ εγώ με τη βλά-
στησή μου τρέφω τους ανθρώπους, έ-
σύ, έκτός από μερικές βόλτες πάνω
μου, τί άλλο κάνεις;

Κι’ απάντησε το άροτρο:

— Κι’ όμως οι βόλτες μου αυτές σε
κάνουν να βλαστήσης.

Μύρα Σιλβάνα

ΤΟ ΠΝΕΥΜΑ ΤΗΣ ΑΝΤΙΛΟΓΙΑΣ

“Ο άετός, ο βασιλιάς των πουλιών,
τά διέταξε κάποτε να μείνουν όλόκλη-
ρη μέρα στις φωλιές τους, για να τα
καταγράφη. “Όλα δέχτηκαν πρόθυμα
τη διαταγή. Και μοναχά ή κουκουβά-
για θύμωσε.

— “Ακούς εκεί! Και με ποιο δικαίω-
μα θα μου άπαγορεύη ο βασιλιάς να
βγώ;

— Μά σύ, της απάντησε ένα κοράκι,
δε βγαίνεις έξω ποτέ την ήμέρα.

— Ναι! μά δε με διατάζει κανείς!
Την όρισμένη μέρα όλα τα πουλιά
έμειναν στις φωλιές τους. Μοναχά ή
πεισματάρη, πρωτ-πρωτ, πριν άκόμα
βγει ο ήλιος, έφυγε από την τρύπα
της, κάθισε στον τοίχο του άντικρι-
νου σπιτιού και, για να έκφραση τη
χαρά της για το μεγάλο κατόρθωμα,
άρχισε να σκούζη γοερά.

— Μια κουκουβάγια! φώναξε ένας
γείτονας. Μπά τη γρουσουζιά! Γυναίκα,
φέρε δώ το τουφέκι μου!...

Σημάδεψε και με μια τουφεκιά την
έρριξε κάτω.

Νέλλη

Η ΓΑΤΑ ΚΑΙ ΤΟ ΠΟΥΛΑΚΙ

Δεμένη κι’ άπαρατημένη στο δάσος,
ή για γάτα παρακάλεσε δυο πούλα-
κια που περνούσαν να της λύσουν τα
δεσμά. Τη λυπήθηκε το ένα, κατέβηκε
και την έλευθέρωσε. Μά μόλις ή γάτα
έλευθερώθηκε, όρμησε κι’ έχασε το σω-
τήρα της.

— Θεόμουρλο, τί έκανες; το φώνα-
ξε το άλλο άπελευσμένο. Δεν ξέρεις τί
σε περιμένει τώρα;

— Το ξέρω, απάντησε έκείνο ψυχο-
ραγώνοντας στο στόμα της γάτας, μά ή
ευχαρίστηση από την πράξη μου μένει
πάντα ή ίδια...

Ντίνος Αύγερίτης

ΦΙΛΟΣΤΟΡΓΙΑ

Κάποτε έπιασε φωτιά σε μια ποντι-
κοφαλιά.

“Όλα τα ποντίκια έτρεξαν έξω για
να σωθούν. Κάποιο όμως, βλέποντας το
γέρο πατέρα του και τη γριά μητέρα
του να μην έχουν τη δύναμη να σω-
θούν, τους κουβάλησε με κίνδυνο της
ζωής του έξω.

“Αλλά κάρηκε κι’ έτοιμοθάνατο έπε-
σε κάτω.

Τότε ένα άλλο ποντίκι πλησιάζον-
τάς το:

— Βλέπεις τί παθαίνεις; τοῦ λέει.
Για να σώσης τη ζωή δυο γέρον, χά-
νεις τόσο άδικα τη δική σου.

Και το έτοιμοθάνατο ποντίκι, συγ-
κεντρώνοντας τις τελευταίες του δυνά-
μεις, απάντησε:

— Πόσο όμορφο είναι να πεθαίνω
κανείς, κάνοντας κάτι καλό στους γο-
νεΐς του!

‘Ιππότης των Ρόδων

Ο ΠΕΥΚΟΣ ΚΑΙ ΤΟ ΚΥΚΛΑΜΙΝΟ

Στην πλαγιά ενός βουνού, φούντωνε
ένας μεγάλος πεύκος που έριχνε πε-
ριφρονητικές ματιές στα γύρω αδελφια
του και μάλιστα σ’ ένα ταπεινό κυ-
κλάμινο που φύτρωνε στις ρίζες του.

“Η Νεράιδα του δάσους, βλέποντας
αυτά, είπε:

— Μία μέρα ο πεύκος θα πέση να
προσκυνήση το κυκλάμινο.

Σε λίγο, ξυλοκόποι έκοψαν το πεύ-
κο και το έδωσαν στις μηχανές που το
έκαναν ολόιτες σανίδες. Μ’ ένα μέρος
έστρωσαν ένα μπαλκόνι, που στη γο-
νιά του φάνταζε μια γλάστρα με υπέ-
ροχα κυκλάμινα.

“Ήταν ή ίδια ρίζα του βουνού, που
ή οικοδέσποινα είχε πάρει σε μια έκ-
δρομή της. Τα λόγια της Νεράιδας
άληθεψαν.

Γαλάτεια

ΤΟ ΚΑΝΑΡΙΝΙ ΚΑΙ Ο ΣΠΟΥΡΓΙΤΗΣ

— Κοίταξε, είπε στο φτωχό σπουρ-
γίτη ένα χαριτωμένο καναρίνι, που
βρισκόταν κλεισμένο σ’ ένα όραιο κι’
ολοκαίνουργιο κλουβί, πόσο με περι-
ποιούνται έμένα οι άνθρωποι! Δεν έ-
χω ανάγκη να κοιτάζω καθόλου για
να ξήσω, γιατί καθώς βλέπεις, τα έχω
όλα έτοιμα. Χάρη στη γλυκειά μου
φωνή, όλοι μ’ άγαπούν και με θαυμά-
ζουν. ένώ έσένα κανείς!

Τότε ο μικρός σπουργίτης, κουνών-
τας το κεφάλι του, είπε:

— Τί κι’ αν μου λείπουν όλα αυτά;
δεν λυπόμαι καθόλου. Με φθάνει που
έχω ένα άλλο σπουδαιότερο αγαθό,
που έσύ... δεν νοιάζεσαι την άξία του

Κι’ ο μικρός σπουργίτης έφυγε μα-
κριά χτυπώντας χαρούμενα τα φτερά
του.

Ρέμνη

ΤΑ ΔΥΟ ΒΙΒΛΙΑ

Μία φορά, στο ράφι ενός βιβλιοπω-
λείου, ήταν δυο βιβλία, το ίδιο έργο.
Το ένα, κατακαίνουργο κι’ ολοκαίθαρο
καμάρωνε και κοροϊδευε το πλαγινό
του, γιατί ήταν παλιό και κιτρινωμένο.

Μία μέρα όμως μπήκε ένας άγορα-
στής στο βιβλιοπωλείο, διάλεξε το πα-
λιό και το πλήρως πανάκριβα, γιατί
ήταν σπάνια έκδοση.

Φρεϊζος

ΤΑ ΔΥΟ ΓΕΡΑΚΙΑ

Μία φορά, δυο γεράκια που είχαν
γίνει σύντροφοι και πήγαιναν μαζί,
είδαν σ’ ένα μονοπάτι ένα πουλάκι
σκοτωμένο.

Στη στιγμή βρέθηκαν κοντά του.

— Αυτό θα το φάω εγώ, είπε το έ-
να, κι’ όταν βρούμε άλλο, το τρώς έσύ.

— “Όχι, σύντροφε, είπε τ’ άλλο. Αύ-
τό ανήκει σε μένα που το πρωτόειδα.

— Κι’ όμως θα το φάω γώ! μουρ-
μούρισε με πείσμα το πρώτο.

Το δεύτερο χύμηξε πάνω του. Δεν
πρόφτασαν όμως ν’ άρχίσουν τον καυ-
γά, που ένα πουλί άκούστηκε κι’ οι
δυο φιλαράκοι έπεσαν μπρούμυτα.

Κεφαλλονίτης

ΑΛΛΑ ΜΕΛΕΤΟΥΝ ΤΑ ΒΩΔΙΑ ΚΙ’ ΑΛΛΑ Ο ΖΕΥΓΑΣ

Μιάν αυγή συννεφιασμένη, δυο βώ-
δια, βλέποντας τη βροχή από το παρά-
θυρο του σταύλου τους, έλεγαν:

— Σήμερα δε θα δουλέψουμε, θα
ξεκουραστούμε.

— Βέβαια, τί χαρά! και τ’ άπόγε-
μα που δε θα βρέξη, θα βοσκήσουμε
στο δροσερό χορτάκι! το βαρεθήκαμε
πιά αυτό το ξερό που τρώμε κάθε μέρα.

“Αλλά σε λίγο ή βροχή έπαψε κι’ ο
ζευγός τα πήρε για να τα ζέξη στο
άροτρο.

Πινέλο του Ραφαήλ

ΤΟ ΜΕΛΑΝΟΔΟΧΕΙΟ, ΤΟ ΜΕΛΑ- ΝΙ, Η HENNA, Η ΓΡΑΦΙΔΑ ΚΙ’ Ο ΣΟΦΟΣ

Στο τραπέζι ενός σοφού ήταν άρα-
διασμένα ένα μελανοδοχείο με μελάνι,
μια πέννα και μια γραφίδα. Το μελα-
νοδοχείο περηφανευόταν:

— “Εγώ άξίζω πότερο απ’ όλους σας!
“Αν λείπω έγώ...

— Μπά; λέει το μελάνι. Χωρίς έμέ
δε θα έγραφε κανείς τίποτα.

— Χά! χά! αν λείπω εγώ, λέει ή
πέννα, πώς θα μπορούσαν να σε με-
ταχειριστούν, μελάνι μου;

— “Ησυχία, κυρά-πέννα μου, χωρίς
έμέ θα ήσουν ένα κομμάτι παλιόξυλο,
λέει ή γραφίδα.

— Μη μαλώνετε, λέει κι’ ο σοφός
που τους άκουσε, μη μαλώνετε, γιατί
όλοι χρειάζεστε το ίδιο!

Ανσόχαρτο

ΤΑ ΔΥΟ ΤΟΠΙΑ

Μία φορά ήταν δυο τόπια, ένα μι-
κρό κι’ ένα μεγάλο. Το μικρό ήθελε
να γίνει σαν το μεγάλο. Και άρχισε
να φουσκώνει, να φουσκώνει, ως που
έσκαψε.

Παλληναράκι

Τ' ΟΝΕΙΡΟ

B'.

"Αχ! Ένας λυγμός. Κι' ύστερα ένα ακράτητο κλάμα.

Ο Χάρου μισοξυπνάει. Γυρίζει απ' τ' άλλο πλευρό. Τό κλάμα δέν παύει. Πού και πού διακόπτεται από στεναγμό: "Αχ, Νώντα μου, Νώντα μου!

Ο Χάρου ξυπνάει τώρα για καλά κι' ανασπνώνεται στο κρεβάτι του. Απογοητεύεται. Τι νάναι; Τι; Μά αὐτή, καλέ, είναι ἡ φωνή τῆς μαμμᾶς.

Νώντας είναι τ' όνομα τοῦ μπαμπᾶ πού λείπει στῆς Ἰνδίες. Τι τρέχει; Μιά στιγμή κάνει νά σηκωθῇ, νά ἰδῇ τί συμβαίνει, μὰ μετανοιωμένος ξαναπέφτει στο κρεβάτι του καί σκεπάζεται ὡς τ' αὐτιά γιά νά μὴν ἀκούῃ.

Θέλει νά κοιμηθῇ. Μά πού! Ἡ καρδιά του λές θά τοῦ σπάσει τὸ στήθος. Τό κλάμα τῆς μαμμᾶς του ἀπ' τὸ διπλανό δωμάτιο περνάει τὰ σκεπάσματα καί τοῦ τρυπάει τ' αὐτιά. Τὰ δάκρυά του ἀνεβαίνουν στά μάτια. Τὴν ἀγκαπιάει τόσο! Ἡ ἀγωνία του πνίγει.

Μά τί είναι ἐπὶ τέλος; Γιατί κλαίει ἡ μαμμά; Γιατί; Χίλια «γιατί» τὸν τυραννοῦν, τὸν πνίγουν· μὰ εἰς κανένα δέν μπορεῖ νά βρῇ ἀπάντηση. Τοῦ φαίνονται τόσο περίεργα ὅλα αὐτὰ πού ἀκούει! Κι' ἡ νύχτα πέρασε ἔτσι.

Τί νύχτα! Μαύρη νυχτιά γιά τὸ μικρό Χάρου πού δέν ἔκλεισε μάτι. Κι' ἤλθε τὸ πρωί. Σηκώνεται μὲ τὰ μάτια κοιμένα ἀπ' τὴν ἀγρύπνια καί τρέχει ν' ἀνοίξῃ τὸ παράθυρο, μὰ κείνη τὴ στιγμή μπαίνει ἡ ὑπηρετρία ἢ κυρὰ Μαριγώ.

— Μή, μὴν τ' ἀνοίξεις, Χάρου μου. τοῦ λέει μὲ τρεμμένη φωνή.

— Γιατί;

Μά κι' αὐτὸ τὸ «γιατί» ἔμεινε ἀναπάντητο. Ἡ κυρὰ Μαριγώ βιάστηκε νά φύγῃ γιά νά κρύψῃ τὰ δάκρυα πού πλημμύρησαν τὴν ἀγαθὴ τῆς μορφή.

Καί τότε ἀνοίξε ἡ πόρτα καί μπήκε μέσα ἡ μαμμά ντυμένη μὲ σκούρα ρόμπα. Μά πῶς ἦταν ἔτσι; τί χόλια εἶχε; Ἦταν χλωμὴ σάν τὸ κερί. Τὰ μάτια τῆς φλογισμένα λαμποκοποῦσαν παρόδοξα. Τὰ βήματα τῆς ἔτρεμαν. Κάθισε σὲ μιὰ πολυθρόνα κοντὰ στο Χάρου, μὲ κόπο συγκρατώντας τὰ δάκρυα.

— Χάρου μου, τοῦ εἶπε, πρέπει νά μὲ ἀγαπᾶς πολὺ... μὰ πολὺ. Ὁ μπαμπάς... ὁ μπαμπάς μᾶς ἄφησε γιά πάντα... δὲ θά τὸν ξαναἰδοῦμε ποτὲ πιά... ποτέ. Ὁ Θεὸς τὸν ἔκραξε κοντὰ του. Πρόκει νάχοιμε θάνατος... Χτές τὸ βράδυ ἦρθε ἡ εἰδηση... Ἀρρώστησε βαρὶά στῆς Ἰνδίες... καί...

— Μπαμπά μου!...

"Ὅλα τὰ «γιατί» τῆς περασμένης βραδυᾶς βρῆκαν τὴν τραγικὴ τους ἀπάντηση.

Χώνει τὸ πρόσωπό του στὰ πουπουλένια μαξιλάρια καί κλαίει... κλαίει... κλαίει...

Κι' εἶναι τόσο δυστυχισμένος!

Τ' όνειρό του ἀλήθεψε.

Δυσόχαρτο

ΑΘΩΟ ΣΚΥΛΑΚΙ

Ἦταν, θυμάμαι, καλοκαίρι· εἶχαμε συμφωνήσει, ἐγὼ καί δυὸ φίλοι μου νά πάροῦμε βάρκα καί νά βγοῦμε βόλτες. Πραγματικά, κατὰ τίς ἐπτά τὸ ἀπόγευμα, πήραμε μιὰ βάρκα καί σχίζαμε γορ-

γά-γορρά τὰ ἴσχυα νερὰ τοῦ Εὐρίπου. Ἐγὼ μὲ τὸν ἕνα φίλο μου τραβούσαμε κουπί. Ἐνα δροσερὸ ἀεράκι μᾶς γέμιζε ζωὴ καί χαρὰ. Ὁ πύρινος δίσκος τοῦ ἡλίου ἀποχαιτετοῦσε τὴ φύση.

Προχωρήσαμε λίγο, κι' ἀφοῦ ἀφίσαμε τὰ κουπιά, ρεμβάζαμε, βλέποντας τὴ φύση πού ἄρχιζε νά κοιμάται. Παντοῦ ἡσυχία καί γαλήνη. Τὸ φεγγάρι σὲ λίγο πρόβαλε ἀπὸ τὴν πλαγιὰ ἐνὸς βουνού, ὁλοστρόγγυλο καί φώτισε μελαγχολικά τὴ φύση τὴ νυσταγμένη.

Αὐτὰ βλέπαμε, ὅταν κατὰ γαυγίσματα—πραγματικοὶ θῆνοι— μᾶς ἐπύνησαν ἀπὸ τὴ ρέμβη. Κοιτάζω πῶς κάτω καί τί νά δῶ: ἕνας βαρκάρης πετοῦσε ἀσπλάχνα στὴ θάλασσα ἕνα ἀθῶο σκυλάκι, μὲ μιὰ πέτρα δεμένη στὸ λαιμό.

Ἀρπάζω τὰ κουπιά καί μὲ δυὸ δυνατό τραβήγματα βρέθηκα κοντὰ τοῦ μολις δὴμας ἐτοιμαζόμενου νὰ τὸ σώσω, ἀκούω τὸν βαρκάρη νά μοῦ λέη:

— Βρέ, ἄφησε τὸ σκυλί κάτω, δικό μου είναι καί τὸ κάνω ὅ, τι θέλω· σένα ὅμως δέν στο χαρίζω. Φύγε γρήγορα, εἰδέμῃ!...

Καί μοῦριξε μιὰ ματιά—μὰ τί ματιά— δῆμιου σωστοῦ πού τὸν ἐμποδίζουν νά δοκιμάσῃ τὴν ἀγρία χαρὰ τοῦ φόνου!

Τί νά κάνω τώρα; Ἐκανα πῶς ἐφευγα μὲ ἀντίθετη διεύθυνση καί μόλις ἀπομακρύνθηκε, ἔτρεξα στὸ δύστυχο θῦμα του.

Ἄλλ' ἦταν πλέον ἀργά! Ἐκεῖ κάτω στὸ βυθὸ τῆς θάλασσας ξεχωρίζα μὲ τὸ πένθιμο φῶς τοῦ φεγγαριοῦ μιὰ σκιά νὰ σιγασαλευθῇ ἀκόμα.

Ἀθῶο σκυλάκι, τί τοῦ ἔφταιγες!; Τὰ παρακλητικά καί κλαυθάρια γαυγίσματά σου μάτια προσπάθησαν νά συγκινήσουν τὴ σκληρὴ καρδιά τοῦ θεϊμοῦ σου! Ἀλλὰ μήπως ἦμον κι' ἐγὼ φταίχτης, πού ἀκούσα τίς ἀπειλές του;

Ξεκίνησα γιά τὴν πόλη. Τὸ ἀεράκι δὲ φουστῶσε πιά. Τὸ φῶς τοῦ φεγγαριοῦ ἔγινε πῶς χλωμό, πῶς μελαγχολικό, πῶς πένθιμο φῶς. Κι' ἐκεῖ—πέρα φαίνονταν σάν μαῦρες σκιές τὸ πένθιμα κυπαρίσσια μὲ γυρμένες τίς κορυφές τους πρὸς τὰ κάτω. Κι' ἡ κοικουβία γιά μὲ τὴν πένθιμὴ τῆς φωνῆς μοιρολογούσε... Δὲς κι' ὅλα αὐτὰ ἀποτελοῦσαν ἐπικηδεῖο θῆνη γιά μιὰ χαμένη ἀθῶα ὑπαρξή!...

Μαῦρος Ἀετός

ΠΕΘΑΝΕ

Μὰ πότε ἐπιτέλουν θά φθάσω σπῖτι! Κι' ὁμως ξεθεώθηκα νὰ περπατῶ ἔτσι γρήγορα. Κι' ὁ δρόμος πού ἄλλοτε μοῦ φαίνοταν σύντομος, σήμερα μάκρυνε μονομιάς κι' ἔγινε ἀτέλειωτος. Τρέχω καί προσπαθῶ νά τραβήξω μακριὰ τὴν καρδιά μου ἀπὸ τὴν ἀγρία σκέψη πού τὴν κάνει νὰ σπαράξῃ. Μὰ ἀδύνα, τί πάντα τὸ ἴδιο ἐρωτηματικὸ ἐμφανίζεται ἐπιμόνο μπροστὰ μου: «Ἀραγε ἢ γιὰγιά μου εἶ;» Καί πάντα τὸ σκοτεινὸ, τὸ ἄγνωστο μονοπάτι ἔρχεται γι' ἀπάντησιν. Τὰ δέντρα πού περνῶ ἀπὸ κάτω κουνοῦν μελαγχολικά τὰ κλαδιά τους σὰ νὰ μοῦ λένε: «Πέθανε... πέθανε». Καί τρέχω, τρέχω διαρκῶς.

Τέλος φθάνω σπῖτι. Κτυπῶ νευρικά τὸ κουδούνι καί περιμένω νὰ μ' ἀνοίξουν. Ἐδῶ ἡ ἀγωνία μου μεγαλώνει. Μιά στιγμή ἀκόμα καί δάχυν τὴν πραγματικὴ ἀπάντησιν στὴν τυραννικὴ ἐκεί-

νὴ σκέψη. Μιά στιγμή! Μὰ πόσο ἀργεῖ νὰ περάσῃ. Κι' ὁμως πέρασε. Ἡ πόρτα ἀνοίξε σιγά-σιγά καί μπήκα. Μὲ τὴν πρώτη ματιὰ πού ἔρριξα γύρω μου κατὰλαβὰ πῶς κατὰ ἀσυνήθιστο συμβαίνει. Ἐνοίωσα τὴν καρδιά μου νά σφίγγεται καί νόμιζα πῶς ὅλα τὰ πράγματα μὲ πλάκωναν σφουρίζοντας στ' αὐτιά μου: «Πέθανε... πέθανε».

Ἐλεγα πῶς θά μοῦρθη ἀσφυξία. Ἡ παρουσία ὁμως τοῦ μπαμπᾶ μὲ συνέφερε. Μὰ τὸ λυπημένο πρόσωπό του μ' ἔκαμε νά τιναχθῶ. Καθῶς μὲ εἶδε, μοῦ εἶπε μελαγχολικά: «Πέθανε».

Ἄ! ἡ τρομερὴ λέξη πού νόμιζα πῶς ἀκούω! Πραγματικὰ λοιπὸν ἢ γιὰγιά μου δέν ἦταν πιά στὴ ζωὴ; Ναί! ἦταν μακριὰ ἀπὸ μᾶς, σ' ἕνα κόσμο πού ὁποῖος τὸν γνωρίζει δέν ξαναγυρίζει πιά. Καί στὴ σκέψη αὐτὴ ἀνατρίχιασα.

— Μέσα εἶναι. Πήγαινε κι' ἐσύ, μοῦ εἶπε ὁ μπαμπάς, βλέποντάς με συλλογισμένη.

Μπήκα, μὰ λές καί καρφώθηκαν τὰ πόδια μου στὸ πάτωμα, βῆμα δὲ μποροῦσα νὰ κάμω. Ἡ γιὰγιά μου, ἔξαπλωμένη στὸ κρεβάτι κοιμῶταν τὸν αἰώνιο ὕπνο. Ὅλα σκοτεινίασαν γύρω μου καί τὴν ἔβλεπα νὰ σηκώνεται, νὰ ζωντανεύει καί νὰ καθτετα κοντὰ μου, νὰ μοῦ λέη γεμάτη ἀγάπη παραμυθία. Κι' ἐγὼ μικρούλα τὴν ἀκούα μ' ἀνοιχτὸ τὸ στόμα.

Ἀπ' τοὺς συλλογισμούς μου μ' ἔβγαλε τὸ ξαφνικὸ ἀνοιγμα τῆς πόρτας. Πλησίασα τότε τὴν γιὰγιά μου καί φίλησα τὰ χέρια ἐκείνη πού ἄλλοτε μὲ τόση θέρημ με σφίγγανε στὴν ἀγκαλιά. Δέν μπόρεσα νά κρατηθῶ πιά. Πῆγα στὴν κάμαρά μου κι' ἐκεῖ, μακριὰ ἀπὸ καθε μᾶτι, ξαπλώθηκα σὲ μιὰ πολυθρόνα κι' ἄφησα τὰ δάκρυά μου ἐλεύθερα. Ἐκλαψα, ἔκλαψα τὴ σκληρὴ στέρησιν τῆς καλῆς μου γιὰγιάς. Ἦταν ἡ πρώτη κι' ἡ τελευταία φορὰ πού μὲ λύπησε. Κι' αὐτὴ ὁμως τὴ φορὰ χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ.

Ἀντίο, ἀγαπημένη μου γιὰγιά. Ἀντίο γιά πάντα.

Θερινὴ Ἀδύγη

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Στὴν ἐκκλησιά, ἡ μικρὴ Σοφία κλαίει — Τί ἔχεις, παιδί μου; τὴ ρωτᾷ ἡ μαμμά τῆς.

— Νά, ἀπαντᾷ ἡ μικρὴ, ὁ παππᾶς τάχει μαζί μου. Μόλις μὲ εἶδε μιὰ στιγμή νά καθῆσω, μοῦ φώναξε: «Σοφία ὁρθῇ!»

Μελαχροινούλα

ΠΑΡΑΚΑΛΟΥΝΤΑΙ οἱ συνδρομηταί μου, δταν λήγῃ ἡ συνδρομὴ των, νὰ τὴν ἀνανεώσουν ἀμέσως, χωρὶς νὰ μὲ υποβάλλουν εἰς τὸν κόπον καί τὸ ἔξοδον νὰ τὸ ὑπενθυμίζω στὸν καθένα ἰδιαίτερος. Ἡ ἐγκαιρὴ ἀνανέωση τῆς συνδρομῆς εἶναι τὸ πρῶτιστον χρέος τοῦ καλοῦ συνδρομητοῦ.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Ἀθήναι, 42 ὁδὸς Εὐριπίδου,

τὴν 25ην Αὐγούστου 1932

ΔΗΛΩΣΗ

Δέν παραλαμβάνω γράμματα μὲ ἀνεπαρκῆς γραμματόσημο, γιά τὰ ὁποῖα πρέπει νὰ πληρώσω πρόστιμο. Ζυγίζετὰ καί βάζετε τὸ γραμματόσημο σωστό.

Δέν ἀπαντῶ σὲ κανένα, δταν μὲ ρωτᾷ γιά πράγματα πού τὰ ἔχει ὁ Ὅδης τοῦ Συνδρομητοῦ. Τιμὰται δρ. 5, ταχυδρομικῶς δρ. 6, καί πρέπει νὰ τὸν προμηθευθῇ ὁποῖος θέλει νὰ λαβαίῃ μέρος στὴν κίνησιν.

ΣΑΣ θυμίζω τὴν παράκλησιν πού σᾶς ἔκαμα σὸ προηγούμενο: Ἐκείνοι πού ἡ συνδρομὴ τους ἔχει λήξῃ πρὸ ὀλίγου ἢ πρὸ πολλοῦ, πρέπει νὰ τὴν ἀνανεώσουν τὸ γρηγορώτερο. Κι' εἰπα γιά ποιὸς λόγους...

Ἀπὸ 1ης Σεπτεμβρίου ἀξίζουν τὰ ταχυδρομικά τέλη γιά τὸ Ἐξωτερικόν. Νὰ τὸ ἔξερετε ὅσοι στέλνετε γράμματα, κάρτες, ἐντυπα κτλ. σὲ συγγενεῖς καί φίλους σας πού δέν μένουν στὴν Ἑλλάδα. Ἐπίσης ὅσοι μένετε στὸ Ἐξωτερικόν καί μοῦ στέλνετε ἀπὸ ἐκεῖ τὰ ταχυδρομικά γιὰ νὰ λάβετε ἕνα νῦν τόμο μου, ἕνα βιβλίον κτλ. Σὲ λίγο θά δημοσιεύσω Τιμοκαταλόγους μὲ τίς νέες τιμὰς τῶν ταχυδρομικῶν τοῦ Ἐξωτερικοῦ. Ἀπ' αὐτοὺς θά ὁδηγηθῆτε.

Κατὰ λάθος, στὴν πρώτη—μόνο στὴν πρώτη—συνέχεια τῆς «Βασίλοπούλας Χαράς», τοῦ ὅρατος αὐτοῦ διηγήματος τοῦ κ. Καμρινάκη, σημειώθηκε πῶς εἶναι «μετάφραση», ἐνὸς εἶναι ἔργον πρωτότυπον.

Τὰ ἔλαβα ὅλα, Ἀνθισμένη Τριανταφυλλιά, καί χάρηκα γιά τὰ νέα σου. Ἐυχαριστῶ καί γι' αὐτὲς τίς φωτογραφίες τῶν προτομῶν τοῦ Σουρή. Πολὺ σωστὴ ἡ παρατήρησή σου γιά τίς ὥρες ἐμμετρες ἐπιγραφῆς τῶν τάφων. Ὅλες βέβαια δέν εἶναι καμωμένες ἀπὸ ποιητὲς, ἀλλὰ συχνὰ ὁ πόνος, ὁ μεγάλος κι' ἀληθινός, κάνει ποιητὴ καί τὸν κοινότερον ἄνθρωπον.

Κ. Α. Σάνδη, ἐδιδάξα ταποκόμενα τῶν αἰγυπτιακῶν ἐφημερίδων, εἶδα τὰ βραβεῖα πού πήρατε καί οὐ κι' ὁ ἀδελφός σου, καί σᾶς συχαίρω μ' ὅλην μου τὴν καρδιά. Χαίρω πού τώρα θά ἔλθετε στὰς Ἀθήνας νὰ σπουδάσετε Νομικά, καί θά γνωριστοῦμε καλύτερα. Τὰ καλὰ σας λόγια γιά τὰ ὀκτῶ χρόνια πού μὲ διαδάξετε, μὲ συγκίνησαν βαθιά.

Σὲ συχαίρω γιά τὸ ἀριστα, Ἰώ, καί γι' αὐτὴ τὴν ὑπερτάτη ἐκθεση τοῦ Διαγωνισμοῦ σου, πού μὲ πολλὴ εὐχαρίστησιν διάβασα. Εἶδες τί ὥρες γνωριμῆς κάνεις κανένα ἀμα φορὴ τὸ Σῆμα; Χαίρω πού σοῦ ἀρέσει τόσο κι' ἡ «Γαλάζια Μαμμά», τὸ τρυφερό καί περιπετειώδες μυθιστόρημα. Ἀλλὰ δέν εἶναι τοῦ κ. Ξενοπούλου. Ὁ κ. Ξ. ἀπλῶς σᾶς τὸ μεταφράζει ἀπὸ τὸ γαλλικόν.

Χωρὶς Φτερά, σὸ προηγούμενον γράμμα σου δέν εἶχα τόπο νὰπαντήσω. Ἐδῶ, ὡς ἔλαβα ἀμέσως καί τᾶλλο. Τί βλέπω; Μὲ 15 Διαπλασσοπούλας ἀλληλογραφεῖς τώρα; Πολλές εἶναι καί φοβοῦμαι μὴν κουράζονται. Ὡ, ἔχεις πολὺ δίκιο γι' αὐτοὺς πού λαβαίνουν τετράδια καί δέν τὰποδίδουν. Εἶναι ἀσυγχώρητοι!

Ἐγὼν λάθος, Πάρισκε. Στὸ Διαγωνισμὸν Κρυπτογραφικόν, —φυλλάδιον 31— οἱ τοῦ Α' Ἐπαίνου τῆς Μεγάλης Τάξεως παίρνουν ἀπὸ [15Ε] καί ὄχι 12 ὅπως τυπώθηκε. [12Ε] πρέπει νὰ σημειωθοῦν σὸ Β' Ἐπαῖνο, ὅπου, κατὰ λάθος πάλι, δέν σημειώνεται τίποτα. Παρακαλῶ τοὺς στα-

τιστικούς τῶν Ἐδοῶν νὰ τὸ διορθώσουν ἀμέσως: Α' Ἐπαῖνος, ἀπὸ [15Ε] εἰς ἑκατόν. Β' Ἐπαῖνος ἀπὸ [12Ε] εἰς ἑκατόν.

Τὸ ξαναλέω, γιὰτὶ καί κάποιος ἄλλος μὲ ρώτησε καί, χωρὶς νὰ προσέξῃ ὅτι ἔγινε λάθος στὸν Α', εἶπα ὅτι τοῦ Β' Ἐπαίνου παίρνουν 10 Ἐδοῖμα. —Νὰ μοῦ στείλῃς ὅ, τι θέλεις. Ἡσυχία πού ἔλαβα γράμμα σου, γιὰτ' εἶχα καιρὸ.

Χαριτωμένη ἡ «φλυαρία» σου, Ἰουλιέττα Ρωμαιοῦ, μ' ἔκαμε νὰ πῶ: Τί κρίμα νὰ μὴ μοῦ γράφῃς συχνότερα. Ὁ καίμενος ὁ Φόξ! Διάβασε τὴν ἱστορίαν σου κι' ὁ κ. Φαίδων. Διαβάζω τὰ συγχαρητήριά σου στὴ Μιρόζα.

Ἐκαμες πολὺ καλά, Σπαρτιατοπούλα. Σὲ συχαίρω γιά τὸ λαμπρὸ βαθμό, καθώς καί τίς ἀδελφές σου. Καί τί ὁρατὸ ὄρω πού σᾶς ἔκαμε ὁ μπαμπάς! Βλέπω ὅτι ἡ βιβλιοθήκη σας ἔχει τώρα ἕνα σωρὸ τῶν μου καί θά περνᾶτε ὥρες ὥρες μὲ τὰ μυθιστορήματα πού περιέχουν. Ἡ προθεσμία τοῦ Δημοφεισματος τῶν περσινῶν Ψευδώνυμων ἔληξε. Στὸ τέλος τοῦ ἔτους θά προκηρυχθῇ ἄλλο γιά τὰ φετινά.

Ἐλαβα καί τὸ τρίτον κομματι σου, Φωνὴ τῆς Ψυχῆς, καί θά συμμορφωθῶ. Ἐννοεῖται ὅτι, ἀφοῦ σοῦ ἐνεκρίθησαν τὰ δυὸ πρῶτα, αὐτὸ θά τὸ κρίνω μὲ μεγαλύτερη ἀυστηρότητα. Γιατὶ πρέπει νὰ εἶναι ἀκόμη ἀνώτερο. Δέν εἰν' ἔτσι;

Εὐχομαι, Ἀντιόπη, νὰ παρουσιάζεται συχνὰ ἀπὸ μιὰ τέτοια εὐκαιρία γιά νὰ μοῦ γράφῃς. Διάβασα στὴν ἐφημερίδα αὐτὸ τὸ ἄρθρον γιά τὴ δ. Ρίτα Μπούμπη καί χάρηκα πολὺ. Τὰ Διαπλασσοπούλα ἐκείνη πού δέν σοῦ ἀνταπέδωσαν τετράδια, εἶναι πραγματικῶς τόσο καλὰ καί τακτικά, πού ἀπορῶ κι' ἐγὼ πῶς τόκαμα αὐτὸ. Ἡ Περιπλοκάς; Ὁ Τρελὸς Τραγουδιστής; Ἀδύνατο! Προτιμῶ νὰ υποθέσω πῶς σοῦ ἔστειλαν, ἀλλὰ χάρηκαν σὸ ταχυδρομεῖο.

Εὐχαριστῶ πολὺ, Ἀσημακόπουλε, παλιέ μου καλέ φίλε, γιά τὸ τόσο ἐνδιαφέρον. Πρέπει νὰ ἔξερες ὅτι, γενικῶς, μὲ τὸ Πρακτορεῖο δέν ποῦλῶ πολλὰ φύλλα, γιὰτὶ τὰ παιδιὰ προτιμοῦν νὰ γίνονται συνδρομηταί. Ὁ μὲ ποσοδὸς ὁμως καὶ συντελεστὴς στὴν αἰδέσιν τῆς κυκλοφορίας μου, ἂν ἔκανες νὰ δημοσιευθῇ ἐκεῖ, σὲ καμμιὰ ἐφημερίδα, μιὰ μικρὴ περίληψιν τῆς συστατικῆς ἐγκυκλίου τοῦ Ἱπουργεῖου.

Ἄλλο τόπο δέν ἔχω σήμερα, γιὰτὶ πρέπει νὰ δημοσιεύω καί μερικὰς ἀπορρίψεις κομματιῶν. Πρωτίτερα ὁμως ἀπὸ πῶς μὲ πῶς εὐχαρίστησιν διάβασα τὰ ὥρατα γράμματα τῶν φίλων μου Ρόδη Ὀυδάνη, Ἀλκωνίδου, Μικρῆς Τρελοῦλας, Μουσουροῦ, Λιγυῆς, Κόματος τοῦ Ἰονίου, Ἀγαμέμνης, Ἀστερίου τῆς Ἀδελφῆς (πού τῆς ἔστειλα καί 8 τετράδια), Χαραυγῆς, Σαπονοφόρουσας, Παπαρούνας. Ἀληθινὰ εἶμαι πολὺ στενοχωρημένη πού δέν μπορῶ νὰ τοὺς ἀπαντήσω χωριστὰ. Ἀλλὰ τί νὰ κάμω; Ἐπιφύλασσεμα δταν μοῦ ξαναγράψουν.

Μικρὴ Ἀραπᾶνε, Σπασιμένη Κισάρα, Ἰππὸν τὸν Ἀέρος, Βιλαρδουῖνε, Ντολорές, σᾶς ἐνέκρινα τὰ ψευδώνυμά σας καί χαιρετῶ μὲ χαρὰ τὴν εἰσοδὸν σας στὴν κίνησιν.

ΓΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Ἀπορρίπτονται: «Στὸ μάθημα τῶν Φυσικῶν» τοῦ Πρίγκιπος Ἀρπαδ. Αὐτὰ τὰ κομμάτια πού περιγράφουν ἐπιστάδια τῆς σχολικῆς ζωῆς θέλουν περισσότερη χάρη, περισσότερο πνεῦμα. Αὐτὸ στερεῖται αὐτὰ τὰ προσόντα καί δέν εἶναι κίβλας λογοτεχνικά γραμμένα, δέν ἔχει καμμιὰ ἀρχιτεκτονικὴ. Ἐκείνες οἱ ἐξισώσεις

μάλιστα εἶναι ὁλόκληρα ξεκρέμαστες. «Φεῦγοντας» τῆς Μ. Γ. Κ. Γραμμένο μὲ πολὺ αἰσθημα καί καρδιά, ἀλλὰ πολὺ σύντομο Ἀὐτὸ τὸ θέμα χρειάζεται κάπως μεγαλύτερη ἀνάπτυξιν.—«Θύμωρες» τῆς Δόρις, Ἀρχίζει μὲ μιὰ κοινὴ περιγραφή ἡλιοβασιλέματος—ἄχ, αὐτὲς οἱ χιλιοσιπομένες ἐκφράσεις «τὰ ἑωτικά παλάτια τοῦ ἡλίου» καί «θαύμαζα τὸ μεγαλεῖον τῆς φύσεως» συνεχίζεται μὲ μιὰ προσωπικὴ ἀνάμνησιν πολλῶν τρυφερὰ καί συγκινητικὰ γραμμένη, κι' ὕστερα πάλι χαλάει. Δυστυχῶς δέν μπορῶ νὰ δημοσιεύσω μόνο τὴ μέση.—«Μιὰ ἐπιστολή» τῆς Ἐδῆ.

Παιχνίδι μὲ ψευδώνυμα ἀλλὰ χωρὶς κἂν προσπάθειαν λογοτεχνικῆς ἐμφάνισης, σὲ ὕψος Μ. Ἀγγελίας.—«Δὲν διαβάτης περαστικός» τοῦ Α. Ω. Τ. Ὁμολογῶ ὅτι δέν μπόρεσα νὰ καταλάβω τὴν ἐννοίαν ἀπὸ τίς περισσότερες φράσεις αὐτοῦ τοῦ κομματιῶ. Τί σημαίνει: «Μπήκε στὴν κοινωνία ἀνακατεμένος τὴν δικήν του ἀνὴν ψυχὴ μαζὶ μὲ τίς ἄλλες» καί ἄλλα παρόμοια. Πολὺ μὲ ἄρεσε μόνο ἡ παρομοίωσις τῆς θύμης πού ἀφῆναι τὸ πέρασμα τοῦ ἀνθρώπου ἀπ' τὴ ζωὴ μὲ τὸ αὐλάκι πού ἀφῆναι πῶς τῆς ἡ βάρκα.—«Ψυχῆς Ὀνειρα» τοῦ Α. Α. Π. Α. Μὰ γιὰτὶ τέτοιος υπερβολικὸς λυρισμός; Τὰ τόσα ἐπίθετα χαλῶν καί τὴν ἀρχιτεκτονικὴ τῆς φράσης καί χαλαρώνουν τὴν ἀνάπτυξιν τοῦ θέματος. Καί τὸ θέμα ἄλλωστε πολὺ κοινόν.—«Στὸ θάνατον μιᾶς φίλης» τῆς Ὀλιμμένης Γοητείας. Στίχοι ἀτεχνοί χωρὶς κἂν νὰ δείχνουν πραγματικὸ αἰσθημα καί ἀφέλεια. Τὸ «ρόδο» δέν ὁμοιοκαταληκτεῖ μὲ τὸ «μυροδόλο» ὅτε τὸ «κρεβάτι» μὲ τὸ «ἐχάθη».—«Ἡ Ἀνάστασις τοῦ Χριστοῦ» τῆς Γλυκειᾶς Χαραυγῆς. Ἐστάθηνες πολὺ ἀργὰ καί ὡς «κομμάτι γιά τὴ 2α τριμηνία» χωρὶς ἄλλῃ δικαιολογία. Εἶναι ἄλλωστε πολὺ κοινόν.—«Δυὸ μικρὰς μου φίλες» κτλ. τοῦ Ταπεινοῦ Γιοῦλι. Διαλόγους πολὺ κοινὰ γραμμένα, χωρὶς τίποτε πού νὰ κινή τὸ ἐνδιαφέρον. Τί ὀνόματα εἶναι αὐτὰ «Τζήν» καί «Καλλιθέα»; Ἐλληνικά, ὄχι βέλεια. «Τὰ προβατάκια» τῆς Μόσχας Τζαβέλα. Ἀτεχνοί στίχοι. Ἡ τελευταία στροφὴ ἔχει στὸν τέταρτον στίχον τέσσερες συλλαβὲς παραπάνω ἀπὸ τὸ μέτρο.

Ἐχω μπροστὰ μου, ἀδιάβαστα ἀκόμη, κομμάτια σταλμένα ἀπὸ τίς 25 Μαΐου. Λοιπὸν νὰ μὴ παραπονοῦνται οἱ φίλοι μου πού ἔχουν στείλει δικὰ τους πολὺ ἀργότερα.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Κανένα ψευδώνυμον δέν ἐγκρίνεται, ὅτε ἐνανέωνται, ἂν δέν συνοδεύεται ἀπὸ τὸ δικαίωμα, δρ.

παλιό ημερολόγιο — τὰ μπάνια βλάπτουν· νομίζω όμως πώς αυτό είναι λαϊκή πρόληψη και τίποτ' άλλο.) **Μαγεμμένο Νησάκι** (περαστικά, παιδί μου· τὸ Π. Πνεῦμα καλὸ, ἀλλὰ Πνεῦμ. Ἀσκήσεις δὲν δέχομαι τώρα.) **Δυναριὰν** (ἔστειλα 8 τετράδια· τὸ «Βασιλόπουλο» θὰ βασιτάξῃ ὡς τὸ τέλος Νοεμβρίου· μὰ μπορῶ νὰ σοῦ πῶ ποιὰ εἶναι ἡ **Φωνὴ τῆς Ψυχῆς**; τὸ ψευδώνυμο εἶναι μυστικό.) **Μάτα Χάρι** (ἔστειλα 6 τετράδια καὶ 1 δεσμίδα λυσόχαρτο· τὸ Π. Πνεῦμα ὄχι ἔκτακτο.) **Βύρωνα Θεοδώροπουλον** (χαίρω πολὺ καὶ περιμένω.) **Αὐγούλαν** (ἔστειλα 14ο τόμο· φυσικά, οἱ παλιοὶ αὐτοὶ τόμοι τῆς Α' Περιόδου δὲν συγκρίνονται μὲ τοὺς τωρινούς.) **Ἐρείκη** (χαριτωμένη ἡ φωτογραφία τῆς μικρῆς ἀνιψιάς σου· θὰ τὴ δημοσιεύσω καὶ φαντάσου, μετὰ χρόνια, πού θὰ εἶναι συνδρομητριά, ἂν τύχῃ καμμιὰ φορὰ νὰ τὴν ἰδῇ...) **Ἐρμῆν** (εὐχαριστῶ κι' ἐλπίζω τώρα νὰ μοῦ γράψῃς· τόμον κτλ. ἔστειλα.) **Σεπεσμένον Δόρδον** (ἐλγῆφθῃ ἐγκαίρως· καὶ σὲ γράμμα ἐκείνο, νομίζω, σοῦ ἀπήντησα.) **Ντάλιαν** (περιμένω, καλὴ ἐπιτυχία.) **Χρυσάνθην Λουκάκη** (καὶ μιὰ μόνο λέξη νάχῃ ἡ Ἀγγελία, τιμὰται δρ. 6· δταν ὑπερβάλῃ τις 10, πληρώνεται πρὸς 60 λεπτὰ τῇ λέξει.) **Πρωῖνὸ Κελάδημα** (συνδρομὴ καὶ διεύθυνση τῆς νέας συνδρομητριάς δὲν ἔλαβα.) **Ταξιδιώτην, Δικέφαλον Ἀετὸν** κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 20 Αὐγούστου θάπαντήσω στὸ ἐρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 260οῦ Διαγωνισμοῦ Ἀλύσεων. Αἱ λύσεις τοῦ φυλλαδίου τούτου εἶναι δεῖται μέχρι τῆς 27 Ὀκτωβρίου.

518. Δεξιόγραφος

Τὸ πρῶτό μου εἶναι μῆριο Πολύ... ἀρχαϊκό.

Ἀπ' τὰ πολλὰ μυστήρια

Ἔνα τὸ δεύτερό μου.

Καὶ τῆς Ἀσίας περίφημη

—Αὐτὸ εἶναι θετικό—

Πόλη στὸ σύνολό μου.

Αἴγλη

519. Στοιχειόγραφος

Βράδυ, πρωί, τὸν δρόσισε

Μὲ τὴ λεπτὴ πνοή τῆς.

Μὰ κι' ἄλλο γράμμα ἐπρόσθεσε

Στὴν πρώτη κεφαλὴ τῆς,

Καὶ νά, τὴν ἔκαμε ἐρπετό,

Ἀχάριστος ὁ λύτης!

Δάκρυ τῆς Μοναξιάς

520. Μεταγραμματισμός

Στὰ δάση κυνηγοῦνε

Τὸ κερασφόρο αὐτό.

Τοῦ ἀλλάζεις τὸ λαιμό;

Δές, τώρα τὸ πατοῦνε

Αὐτοὶ ποὺ περπατοῦνε.

Χαραυγὴ

521. Ἀναγραμματισμός

Κάτοικος, πές, σὲ πόλη,

Ὅποια, μικρὴ ἢ μεγάλη,

Στὴ θέση τοῦ λαιμοῦ του

Ἄν βάλῃ τὸ κεφάλι,

Γίνετ' εὐθύς πατριώτης

Καὶ πάει... στρατιώτης.

Φαραῶ

522. Γωνία

+*****=Ἡπειρος

*+*****=Πόλις τῆς Σικελίας

+***=Μακεδὼν στρατηγός

+**=Πυρπολητὴς τοῦ 21

+***=Βασιλεὺς τ. Θηβῶν

+***=Βασιλεὺς τ. Κορίνθου

+*****=Σύμβολον [θου

Οἱ σταυροὶ καθέτως μεγάλη θάλασσα ἢ Τιτάν.

Ξεπεσμένος Λόρδος

523. Ἐπιγραφὴ

I
E N A
Λ N A I Σ
H K O I Σ K T
O A I Π T P H
T P E O H H Σ

Ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις.

Φάουστ

524-528. Μαγικὸν Γράμμα

Τῇ ἀνταλλαγῇ ἐνὸς γράμματος ἐκάστης τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἐνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθοῦν ἄνευ ἀναγραμματισμοῦ ἄλλαι τόσαι λέξεις:

ἄρμα, τέρμα, Αἶμος, ναός, μέρος.

Δεσασμένον Γριπελιστάκι

529. Ἀκροστιχίς

Τὰρχικὰ τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν ἀρχαῖον ποιήτην:

1, Τυραννοκτόνος· 2, Νῆσος τοῦ Αἰγαίου· 3, Ὀμηρικὸς βασιλεὺς· 4, Θαλασσινὸν ὄστρακόδεσμον· 5, Ἀκρωτήριον τῆς Ἑλλάδος· 6, Ὡρα τοῦ ἔτους· 7, Μυθολογικὴ νῆσος· 8. Σημεῖον τοῦ ὀρίζοντος.

Εὐάγγελος Ι. Ἀραχωβίτης

530. Μικτὸν

ουο - τς - αουο - κ - ωα - φοντς
Δανάη

531. Γρίφος

ι δι δι
T κο M μο
ι δι δι
ι δι
Κουκουτοάκι

Τέλος τοῦ 260οῦ Διαγωνισμοῦ Ἀλύσεων. Ἀπὸ τὸ ἐρχόμενον ἀρχίζει νέος.

ΑΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 24

324. Τάκιστος (νά, κῆτος).—325. Θήρα-χῆρα.—326. Κλώθω-Κλωθώ.—327. Ὁ μόσχος, ἡ Μόσχα.—328.

I
A E I
K H P O Σ
Π O Λ Ω N I A
A K A P N A N I A
329. MINO-TAYPOΣ (Ἰ-σανυρος, νωτιαῖος, ὦρα, Τάροπος, αὐρα, ὕμνος, ρανίς, δρμος, Σάτυρα).—330-334. Διὰ τοῦ Π: τρόπος, ἥπιος, πῶλος, ἀπών, πότος.—335. ΕΛΑΦΟΣ-ΧΕΛΩΝΗ (Ἐχίδνα, Λέων, Ἀλώπηξ, Φῶκη, Ὄνος, Σῆς).—336. Ὑστερὴν μου γνώση, νὰ σὲ εἶχα πρῶτα.—337. Ἀστατα τὰ τῆς τύχης. (ἄς, τὰ τὰ τὰ, τ' εἰς τι, χελς).—338-342. Par la lettre H: harpe, haut, cahot, dechoner, chef.—343. L'homme propose, Dieu dispose.

Οἱ ἀλλασσοντες κατοικίαν συνδρομηταὶ παρακαλοῦνται νὰ δηλώσουν ἀμέσως τὴν νέαν των διεύθυνσιν εἰς τὸ γραφεῖον μας ἀποστέλλοντες καὶ δραχμ. 5 διὰ τὴν ἐκτύπωσιν τῆς νέας τακτικῆς. Ἄλλως δὲν εὐθυνόμεθα διὰ τὴν ἀπώλειαν τῶν φυλλαδίων των.

Τὸ πρῶτιστον καθήκον τοῦ καλοῦ συνδρομητοῦ εἶναι ἡ ἐγκαιρὸς ἀνανέωσις τῆς συνδρομῆς του

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[AB'—424]

Στείλτε στὴν νέα Δ/ση: Δημήτριον Περ-γάμαλην, βιβλιοπώλην, Χαλκίδα διὰ: Μαῦρον Ἀετὸν

[AB'—425]

Γαργαντούα, Μπουμπούλ, Καμέλια, γιατί δὲν ἀνταποδίδετε τετραδιάκια; Λαχτάρα τῆς Λευτεριάς, στείλτε στὴν (AB'—358). Σανθὸ Ποντινάκι

[AB'—426]

Εὐχαριστώντας τὸν ἀγαπημένο μου Σὺλλογο, εὐχομαι τὸ δρόμο του λουλουδοσπαρμένο. Ἐρνάνης

[AB'—427]

Ανταλλάσσω καὶ πωλῶ διάφορα γραμματόσημα. Ἀγοράζω Ἑλληνικά. Δ/σις: (AB'—85). Καπετὰν Μιαούλης

[AB'—428]

ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΑΝΕΜΩΝ

Α' Διαγωνισμός τοῦ μεγαλύτερου ψεύδους. Συμμετοχὴ δωρεάν. Προθεσμία μὴν. Βραβεῖα: 1) Γραμμόφωνον, 2) Kodak, 3) Βιβλίον Ι. Βέρν. Λαρισιώτης, Σὺλλογοι, ὑποστηρίχτε μας. Δ/σις: κ. Δ. Βάρτσον, Σουρμελῆ 11 (διὰ Π. Γ.) Ἀθήνας. Τῶν Διαγωνισμῶν: Ὁστρεία

[AB'—429]

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ ΠΙΛΑΝΤΑΣ

1ος Διαγωνισμός Διηγήματος. Θέμα διδιήποτε. Προθεσμία μηνιαία. Βραβεῖα δύο. Συμμετοχὴ ἐλεύθερη.

2ος Διαγωνισμός Ποιήματος. Οἱ ἔνδοι ὄροι. Περιμένω ἀπ' ὅλες τις καλὲς πέννες τῆς Σελίδος. Κυρὰ τῆς Θάλασσας, Ντῆνο Ἀυγερίτη, Πάνθεια Ἀβραδάτου κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Δ/σις: Πίλαν Καρακάλου, Ἀγριάν—Βόλου.

[AB'—430]

Επανέρχομαι εἰς τὴν παλαιάν μου διεύθυνσιν: Χρυσάνθην Λουκάκη, ὁδὸς Δαμασκηνῶν, Κόρινθον. Δυναριὰ

[AB'—431]

Αποτελέσματα Διαγωνισμοῦ: Βραβεῖον 1) Δούλη Δωδεκάνησο, 2) Γιόλα. Βραβεῖα ἐστάλησαν. Ὁνεροπλέχτρα

[AB'—432]

Νάρκισσε, Ντῆνο Ἀυγερίτη, Οὐράνιο Τόξο, Περιπλοκάς, Ἐρνάνη, Τριανταφυλλέγιον Δάκρυ, Κυρὰ τῆς Θάλασσας, Διηγορίνα, Ἠλιογεννητή, Ἰνδιάνη, κι' ὅλα τὰ μεγαλύτερα παιδιὰ, ἔνα τετραδιάκι σας θὰ μοῦ ἔφερνε μεγάλῃ χαρὰ. Δ/σις: (AB'—271).

Κορφατοπούλα, Ἐλαδα. Εὐχαριστῶ.

ΤΑΣΟΣ ΛΟΥΖΗΣ

[AB'—433]

Φίλε Φίλ, τί τὴ φυλάεις τὴ φιλικὴ σου; Περιμένεις φιλιππικὴ μου; Ἀρδέ!

Πίγκμαν

[AB'—434]

Ελπίς, ἡ μεγάλῃ οἰκονομία θὰ σὲ κατατρέψῃ.

[AB'—435]

Γιὰ στερνὸ ἐνθύμιο διαπλασιατικῆς ζωῆς περιμένω ἀπ' ὅλα τὰ διαπλασόπουλα-ες μιὰ καρτούλα (τοπίο)—ἰδιαίτερα ἀπ' ὅσους μὲ θυμολοῦνται—Ἐνα γραμματάκι ἀπὸ διαπλασόπουλα-ες, πού ζοῦν ἢ κατὰγονται ἀπ' τὴν Κεφαλλονιά, θὰ μοῦ προξενόσας ἀνεπίπτῃ χαρὰ. — Νὰ περιμένω; Δ/σις: Κώσταν Ἀραβαντινῶν, Δημοδιδάσκαλον, Ληξοῦρι Κεφαλληνίας.

ΚΕΦΑΛΛΟΝΙΤΗΣ